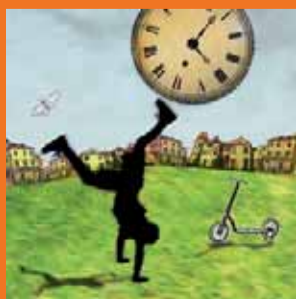

D'oca a oca: endevina quina toca

El 'pla Èxit' del conseller amenaça d'enviar al pou els progressos aconseguits en la negociació laboral

> 5 Una de freda i una de calenta

Per la regulació de la jornada continuada

Volem obrir el debat perquè la jornada actual constitueix l'herència d'un temps passat i ens cal trencar la inèrcia que no ens deixa canviar

> Quadern interior amb propostes i idees per al debat

> 13

Entrevista a José Miguel Rivas

"La formació professional no és un ensenyament de segona"

PENSADES

EL MORTER

La llengua estrangera del conseller

Joan Blanco

Segons interessa, el tema de les llengües de l'estat —de qualsevol llengua que no siga el castellà— provoca urticàries en la part més rànica de la nostra societat.

El govern andalús anuncia que vol oferir l'ensenyament del català (i la resta de llengües peninsulars) en les seues escoles d'idiomes i tota la caspa mediàtica ix en tromba anunciant tota classe de mals per a Espanya. Una anècdota només, si no fóra perquè és més fàcil estudiar el català a Alemanya, el Japó o, fins i tot, en alguns països africans que a la major part de l'Estat espanyol.

Donya Espe viatja a Lleida i se li ocorre dir una fanfarronada: crearà a Madrid un centre educatiu per a estudiar en català. No passa res, Espanya ja no es trenca.

Però, ves per on, si a un dels majors fabricants de gràcies, el nostre conseller d'Educació, li preguntaven per la idea de la presidenta de la Comunitat de Madrid i, eixida per eixida, va afirmar: "Nosotros preferimos potenciar el inglés en lugar de cualquier otra lengua extranjera". Com que tota la premsa, la que li és propera i la que no ho és, es va fer ressò de l'afirmació, Font de Mora va intentar arreglar-ho argüint que s'havien malinterpretat les seues paraules i que no s'havia referit al català com una llengua estrangera.

L'incident no ha quedat ahí i el màxim responsable de l'educació valenciana ha insistit que "és propietari de les seues paraules, no de les interpretacions que se'n fan". I ha afegit: "Sé que a Espanya es parlen diversos idiomes i que tots ells són espanyols (...) jo sóc d'abans de la LOGSE". Què haurà volgut dir? Se m'acudeixen quatre respostes

possibles: a) Els "posteriors" a la LOGSE no saben interpretar el mapa lingüístic de l'Estat espanyol; b) El sistema educatiu valencià, que el mateix Font de Mora administra i governa, enganya el seu alumnat; c) El català és un idioma espanyol (o no ho és); e) que el conseller desconeix la llengua pròpia dels valencians. Qualsevol interpretació d'aquestes, o potser moltes altres de semblants,

El lapsus del conseller il·lustra sobre les concepcions i l'estil d'una persona i d'un govern que utilitza la llengua com a element de confrontació

encaixen perfectament en aquest governant que considera el català una llengua estrangera.

Tots som responsables de les nostres paraules. El conseller també. Potser ell no volia dir el que va dir — que sí que ho va dir — però el seu lapsus il·lustra sobre les concepcions i l'estil d'una persona i d'un govern que fa molts anys que utilitza la llengua com a element de confrontació política i social. Clar i ras, es tracta d'una afirmació impròpia del màxim responsable educatiu en el País Valencià.

Una altra vegada, Font de Mora se situa al marge de la comunitat científica i acadèmica, del dictamen de la Acadèmia Valenciana de la Llengua (AVL), així com de les reiterades sentències dels tribunals de justícia que avalen la unitat de la llengua (i en van onze!).

O potser els jutges que redacten les sentències no se n'han assabentat perquè han estudiat amb la LOGSE?

TEATRES

Good bye, Lenin

Jaume Martínez Bonafé

Han arribat les eleccions i, francament, no sembla que l'educació haja estat una peça clau en els debats. A cada passa feta en el terreny de la democràcia formal, la rellevància del camp educatiu ha estat menor. Podem ser els últims de la fila, no saber qui era García Lorca, o creure que Vicent Andrés Estellés era un carnisser, però al final no passarem de sentir dir, entre les propostes resolutòries dels polítics, quatre banalitats sense fonament. Què ens està passant? Potser el mateix que en la pel·lícula *Good by Lenin*, on el nano amaga a la mare la realitat deteriorada del projecte revolucionari soviètic. De vegades m'entra una vergonya immensa en pensar que encara són vives unes quantes persones que van lluitar i es deixaren el millor de la vida, a la II República i la revolució social del 36, per un projecte polític de dignificació de l'escola pública i popular. Què pensaran en aguitar per la finestra? On està la idea il·lustrada de l'ILE sobre la capacitat regeneradora de l'educació? On les escoles racionalistes i els ateneus impulsats pels sindicats? Les imprentes, els periòdics, les reunions dominicals, les conferències, les excursions..., l'escola era un projecte del poble perquè hi havia un lideratge revolucionari que sabia que la batalla pel coneixement era clau en els processos emancipatoris dels subjectes i dels pobles. ¿Per què creieu que aquells joves il·lusionats creuaven serralades per anar de poble en poble amb les seues *misiones pedagógicas*? L'alfabetització era un projecte polític de la República. Anselmo Lorenzo, fundador de la CNT escrivia contes i feia els llibres de lectura de l'escola de Ferrer i Guàrdia. Federico Urales, metge, dirigent sindical i pare de Federica Montseny, feia materials educatius i feia classe en les escoles racionalistes. Són exemples d'una altra època, ja ho sé. No, no m'he ratllat. No demane eixir al carrer per trobar els obrers de la primera

L'escola era un projecte del poble perquè hi havia un lideratge revolucionari que sabia que la batalla pel coneixement era clau en els processos emancipatoris dels subjectes i dels pobles

del segle passat caminant de matinada cap a la fàbrica amb les espadenyes de careta i la petaca de tabac a la mà. Això, òbviament, s'ha acabat. El que vull recordar, davant la contesa electoral, és que l'esquerra hauria de tindre un projecte educatiu propi, un projecte clar d'alliberament. I en els debats electorals cal dria identificar els nous alfabetismes crítics que reclamem, les noves ferramentes conceptuals i procedimentals emancipatòries. Ah! Parlar de la gratuïtat del llibre de text i altres necieses per l'estil és clarament un insult a la memòria.

PA I ROSES

Sobre el vel i l'escola

Maria Lozano Estivalis

La qüestió del vel islàmic en les escoles és recurrent en els mitjans de comunicació. Davant un esdeveniment presumptament nou com la decisió d'un centre de prohibir-lo o les propostes electorals del PP en aquesta línia, es repeteixen els esquemes de les narracions informatives. En un escenari que subratlla la polèmica com a nucli de la notícia, els subjectes de la informació són les autoritats que prohibeixen, i les fonts reconegudes es refereixen bàsicament a les institucions o els portaveus que expressen els aspectes més conflictius. Les imatges, si n'hi ha, són de dones amb els seus *hijabs*.

El problema no és que una xiqueta decidisca dur vel, sinó la incapacitat d'una societat avançada per organitzar espais de reconeixement de les diferències

Per què no són aquestes dones els subjectes de la informació? Per què no és la seua perspectiva assumida com a font a contrastar amb el mateix nivell d'importància que les altres? Podríem dur aquestes preguntes a l'aula i treballar sobre el sexisme implícit en aquestes representacions. Ens serviria, a més, per a constatar la ceguesa paternalista i etnocèntrica d'una perspectiva que, en nom dels drets de la dona, exclou dones reals, diverses i autònomes en les seues expressions polítiques religioses i culturals.

També és rellevant la dissociació que, a vegades, es fa sobre aquesta polèmica. Així, quan es pregunta a algú per la prohibició del vel musulmà és fàcil que associe la qüestió amb la integració dels immigrants, a pesar que també hi ha musulmanes d'origen valencià que poden veure's afectades per aquesta mesura. Siga com vulga, la imatge de les dones amb vel a les aules va lligada al conflicte. La resposta serà automàtica: és un autèntic problema. No obstant això, si preguntem sobre la pròpia experiència, molts dels qui confessen preocupació afirmaran que a la seua escola, a l'aula dels seus fills o entre el seu alumnat no hi ha problema significatiu. Aquesta doble realitat, la de l'experiència del que és real i la construcció mediàtica, opera alhora, però curiosament els polítics prenen les seues decisions amb la coartada de la segona.

L'alternativa a aquest tipus de relats simplificadors podria començar desplaçant el centre del conflicte: el problema no és que una xiqueta i la seua família decidisquen dur vel, el problema és la incapacitat d'una societat suposadament avançada d'organitzar espais de reconeixement de les diferències i de negociar paràmetres democràtics d'igualtat social. Els mitjans no ajuden a fer-ho. Haurien de tornar a l'escola.

EL PARDAL

Josep Herrero

A LA PORTA DE L'AULA

Joguets amb mesura

Carme Miquel

En l'anterior ALLIOLI, comentava que l'actual model d'economia capitalista ha promogut un consumisme irracional i ha instal·lat la societat d'"un sol ús". Aquest consumisme ha esdevingut injust i depredador de recursos naturals. Però, a més, es tracta d'una societat que propicia una forma de viure profundament maleducadora. I a aquest aspecte vull referir-me ara.

Recorde que en la meua infància només vaig tindre cinc nines, a cadascuna de les quals vaig "batejar" amb un nom. Jo me les estimava totes igualment però els atribuïa característiques diferents: el nadó, la més gran, la dels cabells clars, la moreneta, la lletgeta.... Un dia, la nina Maria Estela es va trencar a trossos. Em vaig disgustar molt i, amb els meus pares, la vaig portar a un establiment, l'Hospital de las muñecas, que es trobava a la plaça Sant Jaume de València. No me la van poder apanyar, em vaig quedar sense Maria Estela i allò va constituir per a mi una de les frustracions importants que recorde. Però si faig memòria d'aquest fet, no és per un exercici de nostàlgia sinó perquè pense com és actualment la relació de les xiquetes i els xiquets (aquells que en tinguen) amb les seues nines. Segurament, al llarg de la seua

L'excés de joguets no és gens beneficiós. Les criatures passen per ells de manera superficial i no arriben a desenvolupar les emocions o l'habilitat que el joguet possibilita

infància en tindran moltes més de cinc i tal vegada n'hi haja alguna amb què mai no hauran jugat. Possiblement quan seran grans, no se'n recordaran, de les seues nines, perquè la relació lúdica que hi hauran tingut haurà sigut curta i superficial. L'excés haurà fet que el joc no haja produït tots els seus efectes educatius. Jo, amb les meues cinc nines, vaig desenvolupar l'afectivitat i vaig aprendre a estimar la diferència. I amb l'episodi de Maria Estela, vaig aprendre a gestionar la tristesa i la frustració. Perquè el joc també educa els sentiments i l'afectivitat i afavoreix l'adquisició de valors.

L'excés de joguets no és gens beneficiós. Les criatures passen per ells de manera superficial i no arriben a desenvolupar les emocions o l'habilitat que el joguet possibilita. La seua atenció es dispersa i amb freqüència passen d'un joguet a un altre sense realitzar el joc en qüestió. L'excés afavoreix, per tant, una manca de concentració i d'atenció que després es nota en el treball escolar. I també una manca de valoració i de respecte cap allò que es té. I és que, pel que fa als joguets, igual com en altres coses de la vida, "entre poc i molt hi ha un terme mitjà."

DES DEL SUD VALENCIÀ

Més hores de castellà?

Tudi Torró

Va ser de les primeres coses que van prohibir: expressar-nos en la nostra llengua. Però no convé acalorar-se, perquè és normal: passa des de fa 300 anys "por justo derecho de conquista" i, és clar, els conqueridors amb mentalitat imperialista no es poden amagar ni en una democràcia, sempre tornen a sorgir a la més mínima ocasió. Ignoren la Carta Magna quan parla del respecte i protecció a la diversitat lingüística i cultural en una Espanya plural. Què entendran ells per protecció? I per respecte? I per Espanya plural? "España és una, grande y libre" i tota la resta són mandangues, per això cal estudiar en castellà i, això sí, "con los tiempos que corren y para ser europeos en inglés". S'atreixeixen amb tot: parlen de pedagogia, de com s'aprenen les llengües, quin és el millor moment per a estudiar-les... Aprenere anglés com més aviat millor i llegir i escriure en castellà. "Eso es lo razonable, lo que los niños necesitan", diu un polític d'ara, mentre se li escapa l'aire entre les dents...

No podem apreciar altres mons, cultures i llengües sense la referència a la nostra, quedem sense identitat

Però va i resulta que després de 300 anys sense poder estudiar en la nostra llengua, en fa 30 que hi ha una constitució que ens empara, un estatut d'autonomia que declara com a llengua oficial el valencià i ja són 25 els anys transcorreguts de la Llei d'Ús i Ensenyament del Valencià, que obliga al seu ensenyament i al seu ús.

No podran, per més que ho intenten, privar-nos del que tant ens ha costat aconseguir i ens segueix costant. La llengua, el nostre valencià, el català de tots, no gaudeix de bona salut i per això tots els esforços són pocs per a cuidar-lo i mantenir-lo viu, qualsevol altra actuació constitueix un genocidi lingüístic perquè quan mor una llengua mor una cultura, una manera de veure el món. Moren els nostres avis, els nostres avantpassats, els nostres arrels i sense arrels l'arbre no pot seguir creixent cap al cel, no pot volar. No podem apreciar altres mons, cultures i llengües sense la referència a la nostra, quedem sense identitat. Això és precisament el que alguns volen que perdem, perquè Espanya torne a ser "una, grande y libre".

EDITORIAL

Jornada continuada: parlem-ne

La jornada continuada és una de les reivindicacions més sentides, especialment per bona part del professorat d'infantil i primària. També ha sigut durant molt de temps una reivindicació controvertida, de la qual els pares i les mares o, si més no, les organitzacions que els representaven, recelaven. Cap administració valenciana l'ha volguda explorar.

S'ha rebutjat afrontar el debat sobre la jornada, amb una anàlisi rigorosa de les experiències realitzades en comunitats del nostre entorn, tot i que en cap lloc on s'han implantat projectes educatius amb jornada continuada hi ha hagut marxa arrere. I no ha sigut per les exigències del professorat, sinó per la satisfacció dels usuaris del sistema, les famílies i l'alumnat. Perquè, aquesta és la qüestió, la reivindicació legítima de la jornada continuada per als treballadors i les treballadores de l'ensenyament forma part d'un projecte més ampli, tendent a revisar els temps escolars, la distribució horària de la formació curricular i extracurricular, la participació i implicació de l'entorn i les institucions en l'educació, la conciliació entre la vida personal, laboral i familiar en la seua diversitat, la capacitat de la comunitat educativa per a decidir el seu projecte educatiu. Ara cal obrir el debat, perquè l'actual jornada és una herència del passat, una inèrcia que ens impedeix canviar.

Cal parlar dels horaris del professorat i de l'alumnat —que no han de ser necessàriament coincidents—, de l'horari del centre —que pot ser més ampli que ara—, de l'ensenyament obligatori i voluntari i/o optatiu. Cal parlar dels recursos públics —no sols dels dependents de Conselleria, sinó també dels municipals—, de les diputacions, dels serveis de menjador i transport, de les necessitats de les mares i els pares i també de la funció de la institució escolar com a centre educatiu integral, social, un espai de trobada i de servei. I, naturalment, cal parlar de les condicions laborals, no sols del professorat, sinó també del personal no docent i de la incorporació de nous professionals... Hi ha tantes experiències per estudiar! És hora de mamprendre la faena, d'obrir el debat amb un objectiu clar com és modificar la distribució del temps escolar. Cal fer realitat la capacitat de cada centre per a decidir el seu horari amb l'acord de la comunitat educativa, convençuts com estem que aquest debat fructificara en un model més obert i útil per a les xiques i els xics, per a les mares i pares i també per als treballadors i treballadores implicats en la tasca educativa.

En les mobilitzacions que vam impulsar l'any passat, ja vam parlar de la jornada. És l'hora de començar a fer camí.

ALL

A la frivolitat i la presa de pèl del *pla Èxit*, l'última idea genial del conseller Font de Mora. Qui es creu que sense posar-hi un sol euro, a l'estiu, amb 12 dies i 36 hores de classes, resoldrà el problema el fracàs escolar?

OLI

En memòria del company Joan Brusca, de la Unió de Llauredors i Ramaders, una vida al servei dels treballadors del camp valencià. Joan va unir el seu compromís sindical amb la defensa de la democràcia, la llengua i el País.

ÈPOCA IV - N.º 211 - març 2008 - SINDICAT DE TREBALLADORS I TREBALLADORES DE L'ENSENYAMENT DEL PAÍS VALENCIÀ. INTERSINDICAL VALENCIANA (STEPV-IV) - DIRECTOR: Joan Blanco · **CAP DE REDACCIÓ:** Rafa Miralles · **COORDINACIÓ:** Rosa Roig COL · **LABORADORS:** Agustí Bel, Voro Benavent, Marc Candela, Loles De Salvador, Santiago Estañan, Pilar Gregori, Jaume Llopis, Vicent Maurí, Domènec Ortola, Joan Pérez, Albert Sansano, Paco Tortosa, · **PRODUCCIÓ:** Pep Ruiz · **DISSENY I MAQUETACIÓ:** Gràcia Ausiàs, Jordi Boluda, Amadeu Sanz · **CORRECCIÓ LINGÜÍSTICA:** Toni Soriano · **ADMINISTRACIÓ, REDACCIÓ I PUBLICITAT:** Juan de Mena, 18, baix. 46008 València. T. 963919147 · F. 963924334 · alloli.stepv@intersindical.org · www.intersindical.org/stepv · **IMPRIMEIX:** Bronte Graf, S. L. · Cullerers, 18. Alaquàs. · T. 961515017 · **TIRATGE:** 15.000 exemplars · **ISSN:** 1576-0197 · **DIPOSIT LEGAL:** V-1.454-1981 · **FRANQUEIG CONCERTAT:** 46/075 · **INTERINDICAL VALENCIANA · ALACANT:** Glorieta P. Vicente Mogica, 5-12. 03005 · T. 965985165 · **ALCOI:** Oliver, 1-5º. 03802 · T. 966540602 · **ALZIRA:** Avgda. Luis Suñer, 28-4t, p. 16. 46600 · T. 962400221 · **BENICARLÓ:** Plaça de l'Ajuntament, 3. 12580 · T. 964465283 · **ELX:** Maximilià Thous, 121-b. 03201 · T. 966225616 · **CASTELLÓ:** Marqués de Valverde, 8. 12003 · T. 964269094 · **GANDIA:** Sant Pasqual, 13 - 1r dta. 46700 · T. F. 962950754 · **VALENCIA:** Juan de Mena, 18. 46008 · T. 963919147 · **XÀTIVA:** Portal del Lleó, 8, 2º. 46800 · T. 962283067 · **UNIVERSITAT D'ALACANT:** Edifici Germà Bernàcer, b. Tel. 965909512 · **UNIVERSITAT JAUME I CASTELLÓ:** Ed. Rectorat. Campus Riu Sec. Tel. 964728812 · **UNIVERSITAT DE VALÈNCIA:** Blasco Ibáñez, 21. Tel. 963983018 · **UNIVERSITAT POLITÈCNICA DE VALÈNCIA:** Camí de Vera, s/n. Tel. 963877046 · **UNIVERSITAT MIGUEL HERNÁNDEZ (ELX):** Maximilià Thous, 121 b. Tel. 966225616 · **UNIVERSITAT CARDENAL HERRERA - CEU:** Alfara del Patriarcat. Tel. 963877046 · **UNIVERSITAT CATÒLICA SANT VICENT FERRER:** Godella. Tel. 963877046

La negociació afecta més de 120.000 persones que treballen en l'administració valenciana

La Intersindical reclama a la Generalitat un acord de legislatura

Allioli

Els sindicats integrats en la Intersindical Valenciana han proposat la negociació d'un acord de legislatura sobre les condicions laborals de tots els treballadors i les treballadores de la Generalitat, un acord que afectaria el personal sanitari, docent, de justícia, de l'administració del Consell i de totes les empreses i institucions públiques. Fins ara, l'administració no ha respost. La Intersindical ha presentat a la Generalitat una sèrie de propostes i ha afirmat que "és necessari obrir la negociació perquè els resultats dels

pactes s'inclouen en els pressupostos de la Generalitat". En aquest sentit, el Sindicat està lliurat a la campanya d'informació i negociació iniciada a finals de 2007 i no descarta la convocatòria de mobilitzacions conjuntes amb la resta de forces sindicals. La Intersindical assenyala que "ara, el govern valencià té l'obligació d'atendre la negociació en el nou marc legal de l'Estatut bàsic de l'empleat públic aprovat pel parlament espanyol el 2007". Entre els aspectes acordats en el sector de l'administració del Consell hi ha la millora dels com-

plements específics, l'establiment de la carrera professional i la reducció de la jornada, entre altres qüestions. Aquesta negociació ha estat similar a les dels darrers anys en els diferents sectors de l'administració en temes com l'homologació retributiva del professorat, la carrera professional per al personal de sanitat i la millora de les retribucions del personal de justícia. Els acords en un sector no suposen cap renúncia a millorar aspectes que afecten el conjunt dels treballadors i les treballadores al servei de la Generalitat.

El Sindicat considera finalment que en el sector públic no es pot establir una autèntica "pau social" mentre continuen pendents moltes reivindicacions generals d'aquests treballadors i treballadores, més de 120.000 persones. En aquest sentit, les negociacions sectorials no poden ser un pretext perquè l'administració es negue a obrir una autèntica negociació global sobre els temes comuns als quatre sectors. Per negociar aquests temes hi ha la mesa general de negociació.

De quin acord parlem?

La Intersindical Valenciana considera que el tema prioritari que la mesa ha d'abordar és el retributiu. Per a contrarestar les pèrdues continuades de poder adquisitiu dels darrers anys (més de 17 punts percentuals des de 1990), els salaris d'han d'incrementar per damunt de la quantia prevista en els pressupostos generals de l'estat de cada any, i destinar un tant per cent a la recuperació del poder adquisitiu. És necessari incorporar una clàusula de revisió. D'altra banda cal augmentar les retribucions més baixes per assegurar unes retribucions mínimes de 1.000 euros nets mensuals.

■ **Llei de la Funció Pública Valenciana.** Cal una nova llei que abaste: l'administració de la Generalitat —administració del Consell, administració educativa no universitària, administració sanitària i administració de Justícia—, personal d'administració i serveis de les universitats públiques, organismes autònoms i ens públics, així com normes aplicables a l'administració local.

■ **Seguretat i Salut Laboral.** S'han de potenciar tots els mecanismes de protecció de la salut i d'adequació de les condicions de treball i dels llocs de treball als supòsits de malalties sobrevingudes, discapacitat, etc. Cal recordar que el reforçament de les estructures administratives i les plantilles públiques exigeix la inclusió en els pressupostos de la Generalitat de 2008 d'una partida pressupostària per a un pla de suport de les estructures administratives i de revisió de la dimensió de les plantilles públiques.

■ **Jornada laboral.** Implantació de la jornada laboral setmanal de 35 hores en tota la Generalitat.

■ **Formació.** Creació de l'Escola valenciana d'administració pública, peça clau de la nova cultura administrativa basada en la formació del personal, responsable de la formació de tot el personal al servei de l'administració del Consell i, per conveni, del de la resta d'administracions valencianes. La formació, descentralitzada, s'ha de realitzar en horari de treball.

■ **Modificació del Decret 24/1997.** S'han d'augmentar les quanties en un 50% i incloure una clàusula de revisió automàtica en funció de l'augment real de l'IPC.

■ **Plans d'igualtat.** Elaboració de plans sectorials, negociats i acordats amb les organitzacions sindicals per respectar la igualtat de tracte i d'oportunitats en l'àmbit laboral.

■ **Conciliació de la vida personal i laboral.** Actualització de la normativa de permisos i llicències en tots els àmbits de la Generalitat. Creació d'una xarxa d'escoles infantils públiques i gratuïtes. Ajudes econòmiques per a les persones que tinguen a càrrec seua persones majors o persones amb discapacitat funcional, que requerisquen la seua assistència en centres de dia o en centres especialitzats. Permís per part o adopció tindrà una durada de sis mesos (26 setmanes).

■ **Pla d'acció social per a personal funcionari.** Establiment d'un pla d'acció social per a tot el personal, titular i interí, amb diferents programes. La Generalitat ha d'assumir les prestacions no cobertes per la Seguretat Social o les mutualitats.

Cal obrir la negociació perquè els resultats dels pactes s'inclouen en els pressupostos de la Generalitat

■ **Jubilació parcial i anticipada.**

Regulació d'acord amb les previsions de l'Estatut bàsic de l'empleat públic.

■ **Reducció de la temporalitat.**

Adopció de mesures en cada àmbit

sectorial (Educació, Sanitat, Justícia i administració del Consell), amb plans per la consolidació de l'ocupació de les persones que ocupen un lloc de treball interí.

Concentració de l'STEPV davant la Generalitat / ARXIU

L'anunci del *pla Èxit* per part del conseller frena la dinàmica negociadora que s'havia encetat

Una de freda i una de calenta

Allioli
L'administració valenciana i els sindicats van pactar l'1 de febrer un calendari de treball fins a final de curs, amb un important repertori de temes a negociar. Al llarg del mes de febrer, el ritme de progrés de les reunions ha estat molt fluid, un fet inusual en la pràctica recent de l'administració. Gràcies a això s'han pactat les noves retribucions dels càrrecs directius. Altres mesures han estat: aprovació d'un sistema de presentació d'esmenes per a les vacants del concurs de secundària; presentació d'esmenes a l'ordre que regula la prova de certificació d'idiomes en les escoles oficials i a l'ordre dels programes de qualificació professional; convocatòria de places en les assessories dels CEFIRE; convocatòria d'oposicions; aprovació

del decret d'adaptació de llocs de treball (salut laboral). Està pendent la negociació de l'acord sobre relacions laborals del professorat interí i la gestió de les borses.

Inicialment, Conselleria només preveia un calendari de desplegament i adaptació de la LOE, sense preveure cap punt referit a les condicions laborals del professorat. Per la seua banda, STEPV va plantejar temes urgents, que ja estaven previstos de negociar en el mateix protocol aprovat en 2005. Fruit de les iniciatives sincials s'han incorporat al calendari temes com la regulació de la jornada laboral, l'establiment d'un nou acord de condicions laborals del professorat interí (bloquejat des de 2006), el seguiment de l'estat de les construccions i infraestructures

escolars, les plantilles dels SPE, el compliment dels acords de la comissió sectorial de salut laboral. Molts d'aquests punts figuraven en la plataforma reivindicativa de l'STEPV, AFID i CAT, sindicats convocants de la vaga del 29 de març de 2007. La representació de l'STEPV havia proposat en una reunió anterior negociar un pacte de legislatura des de 2008 fins a 2011, una iniciativa que finalment s'ha inclòs en el calendari de negociació.

Una pas arrere

Mentre la negociació avança en alguns temes, el conseller ha presentat iniciatives que provoquen interrupcions en el procés. És el cas de l'anunci de l'anomenat *pla Èxit*. Font de Mora ha tornat a demostrar que va a la seua en el

departament que governa. Així, una proposta que afecta directament les condicions laborals del professorat ha sigut presentada al marge del calendari de negociació, contravenint l'esperit de negociació globalitzada acordat només uns dies abans d'anunciar el seu pla. L'STEPV, que ha insistit que el fracàs escolar s'ha d'abordar sense frivolitats, ha demanat que la proposta del conseller es debata en els òrgans de negociació.

L'estil i les maneres dels actuals gestors de l'administració valenciana no són noves i recorden molt els procediments seguits en la gestió del decret de drets i deures, que afectava les condicions laborals del conjunt de treballadors i treballadores de l'ensenyament, i que finalment va ser rebutjat pel conjunt de la comunitat educativa.

Font de Mora vol que el professorat impartisca classes pel juliol

Mentre la negociació avança en alguns temes, el conseller ha presentat iniciatives que provoquen interrupcions en el procés

El Sindicat planteja que qualsevol mesura nova que afecte les condicions laborals de professorat s'ha de negociar en els àmbits legalment establits

El *pla Èxit*, presentat en solitari pel conseller d'Educació, Alejandro Font de Mora, preveu la realització de classes "de repàs" per a l'alumnat de 3r i de 4t de l'ESO, els dimarts, dimecres i dijous del mes de juliol. La participació en el pla, voluntària per l'alumnat i el professorat, servirà als docents per a aconseguir mèrits en els procediments de concursos de trasllats, oposicions, sexennis o comissions de serveis. Els suposats beneficis només seran per al professorat de les àrees de castellà, valencià, matemàtiques i anglés, a les quals es pretén aplicar el pla. La Conselleria, que no disposa de pressupost per a

estendre la mesura, ha anunciat que no dedicarà recursos econòmics mentre el pla estiga en fase d'"experimentació". "La voluntarietat amb què l'administració planteja la mesura representa en realitat un xantatge per al professorat", ha explicat l'STEPV, "perquè els mèrits en els processos esmentats són determinants per a l'obtenció d'un destí, la consecució d'una plaça de funcionari, el cobrament d'un sexenni o l'obtenció d'una comissió de serveis". En altres comunitats autònomes en què s'aplica un pla semblant, es retribueix al professorat voluntari que fa les classes, en concepte d'hores

extraordinàries. "L'administració té l'obligació de buscar fórmules per a lluitar contra el fracàs escolar de l'alumnat valencià. Per a abordar el fracàs de l'alumnat cal un acord global, un pacte per l'educació i una llei valenciana de l'educació, anunciada pel govern valencià". Per al Sindicat, aquests són els millors marcs per al debat i el consens de la comunitat escolar. "Reduir les ràtios, incrementar les plantilles dels departaments d'orientació, potenciar desdoblaments, adequar l'ordre d'atenció a la diversitat, aprofitar els programes d'atenció a l'alumnat amb necessitats especials —PAE, PROA, PASE...—

són algunes mesures que cal tindre presents", segons el Sindicat. L'STEPV ha remès als clausures de Secundària una proposta de pronunciament contrari al *pla Èxit*. L'escrit s'oposa al pla perquè considera com a voluntària per al professorat una mesura que en realitat esdevindrà obligatòria. El Sindicat planteja que qualsevol mesura nova que afecte les condicions laborals de professorat s'ha de negociar en els àmbits legalment establits, la mesa sectorial d'Educació i el Consell Escolar Valencià.

Els sindicats exigiran al nou govern que negocie l'estatut docent

Els sindicats STES, CCOO, ANPE, UGT i CSIF han denunciat que l'actual legislatura es tanca amb la incapacitat del Ministeri d'Educació de respectar el compromís electoral adquirit pel partit governant d'elaborar un estatut docent que actualitzara el perfil de la professió a les noves realitats socials i administratives. L'estatut havia de suposar una dignificació i un reconeixement de la tasca del professorat, amb l'establiment d'unes bases que milloraren el sistema educatiu públic. Després del principi d'acord sobre l'estatut docent al qual es va arribar en la mesa sectorial del 18 d'abril de 2007, el MEC va ignorar-ne sistemàticament els continguts, exclosos de tots els esborranys

posteriors que va fer públics. "La incomprendible estratègia negociadora del ministeri, i especialment de la sotssecretaria d'Educació i Ciència, va acabar entrebantant un procés que podria haver sigut fructífer si la representació ministerial haguera mantingut els compromisos adquirits", assenyala un comunicat dels STES-i. Les organitzacions sindicals han acordat exigir al govern eixit de les urnes el 9 de març l'establiment de l'educació com un objectiu prioritari i fonamental per a assegurar un futur de progrés per al conjunt de societat. Els sindicats també demanaran al nou govern un impuls decidit a l'ensenyament públic i al seu professorat, i exigiran la convocatòria immediata de la mesa sectorial d'Educació per a reprendre les negociacions, des dels compromisos adquirits en l'anterior legislatura.

Demanen al nou govern deixar la religió fora de l'escola

Diverses organitzacions, entre elles la Confederació d'STES-Intersindical, que impulsen des de 2003 la campanya "Per una societat laica, la religió fora de l'escola", han fet pública una declaració que planteja als grups polítics parlamentaris i al nou govern espanyol la derogació dels acords amb el Vaticà, cosa que suposa l'eixida de l'escola de l'assignatura de religió i que cap simbologia religiosa tinga presència institucional en els centres escolars. També es demana als poders públics que no financen l'adoctrinament religiós.

El document reconeix els importants canvis que s'han produït en la societat des de 1978, any en què es van signar els acords entre l'Estat espanyol i el Vaticà, un pacte que

adaptava el Concordat signat per Franco en 1953. La plataforma exigeix la supressió dels privilegis econòmics, jurídics, educatius, simbòlics i socials de l'Església catòlica, i l'eliminació del tracte de favor que permet l'adoctrinament religiós en els centres educatius, així com una regulació legal igualitària sobre el tractament de les conviccions i creences de totes les persones.

La plataforma fa una aposta per la neutralitat dels poders públics en aquest àmbit i, contràriament al que prescriu la LOE, reivindica l'adopció de mesures que enfortisquen l'escola de titularitat pública, al servei d'una societat plural i multicultural, amb llibertat de pensament i de consciència per a totes les persones.

La vaga generalitzada dels docents de l'escola pública qüestiona el projecte del conseller Maragall

Resposta contundent del professorat de Catalunya contra la privatització

Manifestació del 14 de febrer a la plaça de Sant Jaume, a Barcelona / USTEC-STES

Ricardo Rodilla (USTEC-STES)

El conseller d'Educació de la Generalitat de Catalunya, Ernest Maragall, va presentar, el novembre de 2007, les bases per a una nova Llei d'educació a Catalunya, coincidint amb la difusió de diferents estudis (PISA, Fundació Bofill), en els quals s'assenyalava que els resultats escolars del nostre alumnat estaven per sota de la mitjana europea. El fracàs escolar va ser l'eix d'una campanya orquestrada pel conseller per tal de justificar la proposta de llei, tot responsabilitzant el professorat i l'organització dels centres públics dels mals resultats de l'alumnat.

El conseller ha basat la seva estratègia en buscar un informe favorable del consell escolar de Catalunya, on l'administració té una confortable majoria, i en presentar un articulat al parlament català,

però negant-se a negociar amb les organitzacions de la comunitat educativa.

Les propostes del conseller, en síntesi, suposen, entre altres, l'obertura de la veda a la gestió dels centres públics per entitats privades i municipis. Es prioritzaria i ampliaria l'oferta dels centres privats concertats, es projectaria els models de direcció dels centres privats als públics, posant les bases per posar fi a la gestió democràtica, i permetent-los, si més no, seleccionar el seu professorat.

Així mateix, es pretén convertir l'avaluació del professorat en un instrument de poder de l'administració a través de les direccions, amb un model d'avaluació del professorat lligat a la incentivació retributiva i la promoció. També es proposa que cada centre defineixi una part

important del seu currículum, cosa que lligada al model d'avaluació externa que planteja depenent exclusivament dels resultats escolars, possibilitarà la creació d'un rànquing de centres, que serà determinant a l'hora de rebre la dotació de recursos. A més s'estimula l'autofinançament dels centres públics, s'afavoreix la competitivitat entre els centres.

Les propostes de la conselleria no tenen res a veure amb les necessitats dels centres públics, sinó que estan més en consonància amb l'objectiu d'introduir l'educació pública en el mercat educatiu, sotmetre-la a les lleis del mercat, de l'oferta i la demanda i de reestructurar-la, seguint el model de gestió i administració dels sectors privats.

Aquest plantejament qüestiona l'educació com a un dret i declina la responsabilitat de l'administració pública en assegurar que aquest dret arribi per igual a tota la ciutadania, amb independència la seva condició econòmica, social o de qualsevol altre tipus. Les propostes de la conselleria contribuirien a aprofundir la fractura social existent, ja que van encaminades a desproveir l'educació pública de la seva essència i del seu paper en l'estat de benestar: contribuir a anivellar les diferències socials d'origen i, així, ajudar a garantir una veritable igualtat d'oportunitat per a tots els ciutadans i ciutadanes.

Davant aquestes propostes, USTEC-STES va proposar a la resta d'organitzacions i als treballadors i treballadores dels centres públics una convocatòria de vaga el dia 14 de febrer, que havia de tenir distints objectius: promoure la defensa de l'ensenyament públic i la seva qualitat i aconseguir la retirada de les propostes de la conselleria.

La conselleria va desplegar tots els mitjans al seu abast per evitar la vaga:

- Uns serveis mínims abusius i manifestament il·legals, una espectacular campanya de premsa per donar-los a conèixer amb l'objectiu que els pares i mares portessin als seus fills i filles als centres el dia de la vaga.

- Una campanya de premsa a través d'alguns mitjans de comunicació, que han tingut un comportament molt agressiu i de desqualificació permanent envers el professorat, els seus sindicats representatius i l'escola pública, com mai no havíem conegut.

No obstant, i malgrat els esforços del conseller, la premsa i les direccions d'algunes organitzacions que es van manifestar contràries a la vaga (FAPAC, MRP, i JC de directors/es de Secundària), el dia 14 de febrer es va paralyzar l'ensenyament públic a Catalunya. La participació del professorat, de la resta de treballadors i treballadores dels centres públics i dels i les estudiants va ser massiva, assolint un 90% a infantil i primària i 70% a secundària. Aquesta participació massiva es va visualitzar a totes les manifestacions i especialment a Barcelona, on vam concórrer més de 60.000 persones.

Cal destacar també que els pares i mares d'infantil i primària van desoir la crida de la conselleria i de la direcció de la FAPAC a portar els seus fills i filles als centres públics, arrodonint així l'estrepitós fracàs de la política de la conselleria.

Hem de continuar les mobilitzacions fins aconseguir que la conselleria retiri les seves propostes, ja que està en joc el futur de l'ensenyament públic a Catalunya i presumiblement a continuació de tot l'estat.

ADÉS I ARA

El fracàs i l'èxit'

Vicent Esteve

En plena precampanya electoral el conseller Font de Mora ens va fer saber que tenia un pla perquè l'alumnat d'ESO, tan freqüentment assenyalat pel fracàs escolar, pogués tindre èxit. La seua no és l'única, ni la més acolorida, de les safanòries electoralistes que tant proliferen, però embolica i simplifica que fa fàstic.

Sobre el fracàs escolar s'ha dit tot, per cosa antiga, i sempre s'ha difós especialment el que interessa a qui té la responsabilitat d'evitar-lo.

Gonzalo Anaya, entrevistat en ALLIOLI (gener, 1980) explicava: "antes no había comparación entre las clases populares (y las dirigentes) porque unos iban directamente a los institutos y los otros a la escuela primaria. Ahora, al ser la enseñanza obligatoria (hasta los 14 años), todos se han de comparar (...) El fracaso escolar no es sólo un hecho educativo, es un hecho social, algo así como 'la demostración científica' de que las clases populares son incapaces para el

aprendizaje académico y además socialmente ineptas".

Gonzalo ni negava el problema ni renunciava als avanços de la Llei General d'Educació i, a més, feia una aposta de llarg abast: "la enseñanza personalizada es un planteamiento educativo que tiene como base lo que se llama defensa de la persona, olvidando que ésta pertenece a un medio y a una clase social". I aclaria: "Los programas están hechos para

Gonzalo Anaya preferia veure la complexitat del problema: prioritzar les necessitats de cada persona, capacitar-la per entendre el medi on viu i considerar la ciència com un instrument per a aconseguir-ho

aprender ciencia y el medio es el instrumento para aprender esa ciencia, lo que representa una inversión del problema (...) porque habría que utilizar el conocimiento del medio científicamente, pero la ciencia sería el instrumento para conocer el medio (y no a la inversa)".

L'estimat catedràtic preferia veure la complexitat del problema: prioritzar les necessitats de cada persona, capacitar-la per entendre el medi on viu i considerar la ciència com un instrument per a aconseguir-ho. És a dir, bones condicions materials, continguts rellevants i professorat ben format.

Font de Mora, en canvi, té un pla que anomena programa Èxit consistent a organitzar classes de repàs al juliol per a l'alumnat que suspén i confia que el professorat hi assistirà entusiasmat perquè obtindrà punts, uns punts que serviran, sobretot, per a canviar de centre. Que no té trellat? Bé, però és barat.

La pressió i la vaga del 28 de març aconseguen desbloquejar la negociació amb la Conselleria

Signat un acord entre l'administració i les organitzacions sindicals que fixa les noves retribucions dels càrrecs directius

Allioli

La Conselleria d'Educació ha subscrit amb els sindicats un acord sobre les retribucions dels equips directius amb els sindicats, després d'unes intenses negociacions, l'inici de les quals es remunta a 2005. Aquest punt formava part de la plataforma de l'STEPV, AFID i CAT, les tres organitzacions convocants de les mobilitzacions i de la vaga del 29 de març passat. L'acord estableix una nova classificació de la tipologia de centres, des de la qual es poden calcular les retribucions corresponents als diferents càrrecs. L'STEPV va impulsar la mobilització, la negociació i l'acord perquè suposa

un reconeixement important a la tasca educativa i de gestió dels equips directius. Han sigut precisament la pressió i la mobilització col·lectiva, els esforços i les pressions de la majoria dels treballadors i les treballadores de l'ensenyament, sobretot amb la vaga del 29 de març, les que han permès rubricar una millora substantiva de les condicions laborals del col·lectiu directiu dels centres.

A) E. infantil i primària, centres d'EE i FPA de primària, per nombre d'unitats

TIPUS	UNITATS
A	> 27
B	de 17 a 26 i centres específics d'EE
C	de 6 a 16
D	menys de 6

B) Ed. secundària (IES i seccions), EOI, FP FPA, E. artístics i centre R. de Xest per nombre d'unitats i/o alumnat*

TIPUS	UNITATS	*Ensenyaments Artístics, EOI, FPA
A	més de 24	>1000
B	de 12 a 24	de 500 a 999
C	menys de 12	menys de 500

Conselleria accepta reobrir les negociacions sobre el professorat interí

Allioli

Després de d'any i mig de paràlisi negociadora, la mesa sectorial, a instàncies de l'STEPV, ha obert la possibilitat de negociar un nou acord sobre les condicions laborals del col·lectiu interí. L'acord adoptat, encara vigent, es remunta a 1993. Per a adaptar-se a la nova realitat social i normativa, els sindicats han presentat a la mesa de negociació un document que pretén millorar el marc existent i atendre adequadament la provisió dels llocs de treball dels centres educatius. Des de 1995, el sistema educatiu ha suportat tres lleis d'educació que han establert diferents formes

d'accés. També s'han aprovat l'estatut de la funció pública, la llei sobre violència de gènere i distintes normatives sobre la conciliació de la vida laboral i familiar, entre d'altres. La proposta conjunta de l'STEPV, AFID i CAT pretén conjuminar les millores de les condicions laborals amb les necessitats dels centres educatius. Entre les mesures que

STEPV, AFID i CAT presenten un document amb propostes noves del col·lectiu

conté cal destacar:

- Possibilitat d'acostar el lloc de treball al de residència, amb una comarcalització de les borses de treball que permeta millorar l'adjudicació de vacants i agilitzar les substitucions.
- Catalogació d'algunes places com a llocs "d'especial dificultat" i la seua provisió voluntària i continuada.
- Elaboració de plans temporals d'estabilitat que donen continuïtat en el treball.
- Manteniment dels actes d'adjudicació presencials del mes de juliol, equiparació de drets (permisos i llicències, formació, etc.) i retribucions amb la resta del funcionariat.
- Ampliació de drets de renúncia a vacants i/o substitucions per cura de fills o filles, malaltia de familiars, estudis i

perfeccionament, etc. En la primera reunió, l'administració es va limitar a prendre nota d'aquestes propostes, sense valorar-les. En les reunions previstes durant el mes abril, es veurà la disposició dels responsables d'Educació per a arribar a acords amb la representació del professorat. Cal recordar que la negociació està bloquejada des de 2006. Els sindicats signants de l'acord de 8 maig de 2007, que es van comprometre juntament amb l'administració a signar un pacte sobre professorat interí que, a hores d'ara, hauria d'estar en vigor, no han denunciat l'incompliment de la Conselleria, ni tampoc han presentat cap proposta alternativa a la de les tres organitzacions convocants de la vaga del 29 de març passat en el sector docent.

La mesa d'educació negocia la normativa de les oposicions docents del 2008

Allioli

L'administració educativa valenciana ha tancat la distribució definitiva de l'oferta d'ocupació pública de 2008 amb la convocatòria de 1.650 places de mestres, 799 d'ensenyament secundari, 82 de professorat tècnic de formació professional, 20 d'escoles d'idiomes i 30 de música i arts escèniques. La negociació de les ordres de convocatòria, que es publicaran posteriorment al DOCV, es tancarà a mitjan març. STEPV ha presentat propostes per a estimular l'accés del professorat interí i perquè la convocatòria reculli la màxima objectivitat i transparència. Entre aquestes mesures cal destacar:

- Possibilitat de demanar un

informe per al professorat interí.

- Distribució de places per tribunals.
- Sorteig dels membres voluntaris dels tribunals, amb acreditació d'un mínim de cinc anys en l'especialitat.
- Difusió dels criteris d'avaluació dels tribunals.
- Establiment d'una comissió de baremació de mèrits dependent de

El Sindicat presenta distintes propostes per a incrementar les garanties en les proves d'accés

les direccions territorials i externa als tribunals i comissions de selecció.

- Augment de la reserva de discapacitats fins al 7%.
- Aplicació de l'ordre sobre adaptació de temps addicionals. En cas de renúncia, la plaça vacant ha d'adjudicar-se a la següent persona de la llista d'aprovats.
- Aclariment dels currículums vigents per a la preparació de la programació didàctica.
- Reconeixement de la titulació de Filologia Catalana per a l'exempció de la prova de valencià.
- Reducció del nombre d'especialitats amb prova pràctica. Aquesta prova ha de ser realment "pràctica", no una mera bateria de problemes escrits.

Regulació legal sobre adaptació de llocs de treball

Allioli

Seguint les recomanacions de la llei de prevenció de riscos laborals, representants de l'administració i dels sindicats negocien un document perquè el personal adscrit a la Conselleria d'Educació treballa en un lloc de treball adaptat a les seues necessitats. La negociació es tancarà el 12 de març, després de la qual l'administració redactarà un decret regulador del procediment a seguir. Entre els punts forts de la negociació hi ha la incorporació del personal interí o la potestat dels serveis de prevenció per a determinar una incapacitat.

L'administració accepta la proposta de l'STEPV i retira la religió com a oferta obligatòria

La Generalitat tanca el desplegament dels programes de qualificació professional inicial

Allioli

La concreció dels programes de qualificació professional inicial establerts per la Conselleria d'Educació (Decret 112/2007, pel qual s'estableix el currículum de l'ESO), s'ha tancat amb una ordre conjunta de les conselleries d'Educació i Economia, presentada a la la mesa sectorial d'Educació. La normativa regula els programes i concreta l'objecte i l'àmbit d'aplicació, la finalitat, els objectius, els destinataris i les condicions d'accés, les modalitats, l'organització modular, l'estructura curricular, la formació en centres de treball, el professorat i la tutoria, la metodologia, el projecte i la programació, l'avaluació, la promoció i la certificació, els documents d'avaluació, els drets i els deures de l'alumnat, l'oferta, la memòria, el calendari d'implantació.

L'STEPV ha exigint que en l'ordre desapareguen totes les referències a la Conselleria d'Economia i Hisenda perquè, com prescriu la LOE, aquesta normativa, i tot el que regula, afecta únicament aspectes educatius. L'administració ha assumit algunes aportacions sindicals, entre elles la desaparició de l'oferta com a matèria obligatòria de la religió, una esmena presentada per l'STEPV. En la negociació de l'esborrany, el Sindicat ha defés qüestions bàsiques que l'administració ha rebutjat, com que els programes han de ser d'oferta obligatòria per als centres públics i els privats concertats, o que el mòdul d'aprenentatge de valencià per a immigrants hi ha d'eixir igual com hi ix el de castellà.

L'ordre forma part del desplegament de la Llei orgànica

Jordi Boluda

2/2006 d'Educació (LOE) que estableix, en l'article 30 del Títol I, que correspon a les administracions educatives organitzar programes de qualificació professional inicial destinats a l'alumnat major de 16 anys sense títol de graduat en educació secundària obligatòria.

Excepcionalment, indica l'ordre, l'edat podrà reduir-se als 15 anys per a l'alumnat que, una vegada cursat segon, no estiga en condicions de promocionar a tercer, haja repetit ja una vegada en secundària, i es compromet a cursar els mòduls C de l'article 30.3, que condueixen a l'obtenció del títol de graduat en ESO.

Els programes pretenen que tot l'alumnat assolisca competències professionals pròpies d'una

qualificació de nivell 1 de l'estructura actual del catàleg nacional de qualificacions professionals, creat per la Llei 5/2002 de les qualificacions i de la formació professional. Un altre objectiu és que l'alumnat tinga també la possibilitat d'adquirir una inserció sociolaboral satisfactòria i amplie les seues competències bàsiques per a prosseguir els estudis. Els programes inclouen tres tipus de mòduls: específics (perfil professional), de caràcter general (competències bàsiques) i els conduents a l'obtenció del títol de graduat, i l'oferta podrà adoptar modalitats diferents: aules, tallers, educació especial... En els programes, regulats per l'administració i oferits en centres públics i privats concertats, podran

participar els centres educatius, les corporacions locals, les associacions professionals, les organitzacions no governamentals i altres entitats empresarials i sindicals. El Reial Decret 1631/2006 concreta que els programes respondran a un perfil professional expressat a través de la competència general, les competències personals, socials i professionals i la relació de les qualificacions professionals i, si és el cas, les unitats de competència de nivell 1 del catàleg nacional de les qualificacions professionals incloses en el programa. La norma també explicita que els mòduls per al graduat en ESO s'estableixen en tres àmbits: comunicació, social i científic.

STE-i proposa que el professorat d'FP sense la titulació requerida continue treballant

El desplegament de la LOE amenaça l'estabilitat del personal docent d'algunes especialitats

Allioli

El MEC preveu establir per reial decret els títols i els ensenyaments mínims de les especialitats de formació professional. Actualment es troben en fase d'esborrany les titulacions de tècnic superior en

indústries de procés químic, construccions metàl·liques, patronatge i processos de confecció industrial, tècnic en carrosseria, confecció i moda i instal·lacions elèctriques i automàtiques, que s'afegeixen a les ja publicades al BOE.

L'administració estatal també ha fet pública la proposta de decret que regularà l'atribució docent de les especialitats dels cossos docents d'ensenyament secundari. Ambdós esborranys legislatius no preveuen que el professorat tècnic d'FP en activitat que no disposa de la titulació requerida, puga continuar amb la seua tasca docent.

La Confederació de STE ha preparat esmenes a tots aquests projectes, per garantir que el personal docent continue treballant si acredita dos anys d'experiència docent. Aquest temps de treball li permetria, a més, optar a les proves d'accés a la funció pública docent per les especialitats en què imparteix docència.

Breus

Educació ciutadana per a una ciutat educadora

El III Fòrum Mundial d'Educació de la Bajada Fuminense, que se celebrarà a Nova Iguaçu (Rio de Janeiro), del 27 al 30 de març de 2008, amb l'educació ciutadana com a eix, abordarà la garantia dels drets socials, per

mitjà de projectes políticopedagògics de caràcter emancipatori, en els diversos espais educatius, formals, no formals i informals, per tal d'avançar en la construcció de la ciutat educadora. La trobada s'estructurarà en tres eixos: educació, cultura i diversitat, ètica i ciutadania en temps d'exclusió i estat i societat en la construcció de polítiques públiques. En el fòrum intervindrà Albert Sansano, coordinador de política educativa i renovació pedagògica de l'STEPV.

Dia de mobilització i acció global al País Valencià

En protesta per la guerra de l'Iraq, milers de ciutadanes i ciutadans del País Valencià van participar, el 26 de gener, en els actes del dia de mobilització i acció global, convocat pel Fòrum Social Mundial. Es van celebrar actes a Alacant i Mutxamel (l'Alacantí), Elx (Baix Vinalopó), València, la Pobla de Vallbona

(Camp de Túria) i la Vall d'Uixó (Plana Baixa). A la ciutat de València, més de 60 persones van presenciar, al Centre Cultural Octubre, l'audiovisual Els batecs de la terra. En la taula redona posterior, van participar representants de la Intersindical Valenciana, ATTAC i CERAI.

José Miguel Rivas, director de l'IES Pere Boil, de Manises

“La formació professional no és un ensenyament de segona”

Rafael Miralles Lucena

L'institut Pere Boil de Manises (l'Horta) sembla un campus universitari. Els espais a l'aire lliure i els edificis, amb els seus moderns equipaments, ocupen una enorme parcel·la, uns 14.000 metres quadrats. Molt actius en qüestions d'eficiència energètica, han aconseguit instal·lar-hi uns 80 panells de cel·lules solars que generen més energia que la que consumeix el centre.

Una part destacada del projecte educatiu del Pere Boil, referència obligada al País Valencià en els ensenyaments de formació professional, és atribuïble a José Miguel Rivas (València, 1957), el seu director des de fa més de 22 anys. Aquest afiliat històric del Sindicat i vocacional del compromís pedagògic aposta per introduir canvis en l'FP, per connectar millor aquests estudis amb el món del treball del segle XXI.

S'acusa sovint l'FP d'ofrir una formació acadèmica desconnectada del món laboral.

En el nostre cas aquesta connexió és altíssima i de fet, la percepció social de l'FP, que abans era considerat un ensenyament de segona, ha millorat molt en els últims anys. De fet, ara mateix, la taxa d'ocupabilitat de l'FP, el percentatge d'alumnat que acaba els estudis i aconsegueix treballar en menys d'un any en un lloc adequat a la seua formació, està molt per damunt del de la universitat.

Mantenen contactes amb les empreses?

En FP, per necessitat, ens relacionem habitualment amb el món de l'empresa. Mentre que en batxiller hi ha les proves de selectivitat, el nostre alumnat fa pràctiques en les empreses, unes activitats que ens aporten una informació de primera mà molt precisa sobre si és útil i adequada la preparació que oferim. El professorat necessita conèixer de prop les autèntiques necessitats de les empreses per a organitzar els ensenyaments, perquè en les classes no podem ignorar la realitat que els joves trobaran en acabar els estudis.

Està parlant d'un professorat molt compromés professionalment...

El professorat, tot i que el seu treball no està a penes reconegut, segueix molt implicat, tot i que aquesta tasca tan important no està degudament reconeguda per la societat.

Quin és el principal repte que té la formació professional al País Valencià?

Sens dubte, decidir el millor model de centre que s'adeque a les necessitats actuals.

Què vol dir?

La LOGSE, el 1990, fa una aposta per un institut on conviuen estudiants de l'ESO, batxiller i cicles formatius, un poquet de tot, un plantejament que tots vam defensar en aquell moment. Ara bé, amb l'experiència que dóna el temps transcorregut, és clar que el futur passa per uns centres d'FP integrats, no només d'FP reglada sinó també d'ocupacional i continuada. Al País Valencià el model actual d'IES ja no ens serveix.

Per què?

Perquè els interessos i les necessitats de l'alumnat són distints, és una realitat difícil d'harmonitzar, que ens crea molts problemes. Per a l'alumnat de l'ESO l'institut

José Miguel Rivas / R. M.

ha de ser com Guantánamo, un centre amb tots els accessos tancats, una mena de fort apatxe. En canvi, per a l'alumnat de cicles formatius d'FP reglada, on hi ha gent major, alguns d'ells treballant, aquest règim és complicat de mantindre. Per no parlar de l'FP continuada i ocupacional, estudiants als quals no pots prohibir que entren o isquen del centre quan vulguen.

Quin és, llavors, el model que millor resumiria la seua aposta?

Disposar ara de centres integrats d'FP comportaria problemes de professorat molt greus. En les actuals circumstàncies aposte per un model mixt de transició, en el qual predominarien els centres integrats d'FP, però que en algun lloc concret podrien conviure amb el model d'IES actuals.

Pot il·lustrar-ho amb casos concrets?

A Ademús, per exemple, no té sentit plantejar un centre integrat, perquè allí no hi ha molta demanda, però tampoc és raonable que no disposen de cap oferta de cicles formatius. Manises, en canvi, és una població amb tres instituts, tots amb ESO, bachiller i FP. Això no té cap sentit perquè, a més, l'alumnat, sobretot el dels cicles superiors, no és resident majoritàriament en la localitat sinó que ve ací des d'altres llocs per cursar-hi una determinada especialitat.

Veu factible modificar els actuals models?

Un centre del tipus que he descrit seria una oportunitat, una motivació per a tots. De fet, al País Basc i a Catalunya ja han començat a funcionar amb centres integrats d'FP que

Al País Valencià el model actual d'IES ja no ens serveix (...) Aposta per un model mixt de transició, amb centres integrats d'FP, però que en algun lloc podrien conviure amb el model d'IES actuals

El futur passa per reformar la majoria dels cicles, cosa que pot ser una oportunitat perquè s'adequen els ensenyaments a les necessitats del mercat laboral

funcionen al matí i la vesprada, i dediquen una atenció al desenvolupament d'empreses, fan investigació en alguns aspectes, participen en programes europeus, disposen d'un equipament molt complet i el professorat està molt la professionalitzat.

Al País Valencià, estan canviant les coses?

Sembla que des de l'administració estant fent-se alguns passos en aquesta direcció, però persisteixen encara algunes resistències. Històricament, des de 1978, les competències sobre l'FP han estat dividides entre les conselleries d'Educació i Treball.

Ara, les velles resistències han anat cedint i potser es podrà desbloquejar la integració que fa tant de temps que reclamem, però caldrà seguir expectants.

Quin és el futur dels estudis d'FP en el marc de la creixent globalització econòmica i social?

El futur passa per reformar la majoria dels cicles, cosa que pot ser una oportunitat perquè s'adequen els ensenyaments a les necessitats del mercat laboral.

Ha dit "mercat laboral"?

Sé que potser sona estrany en la terminologia sindical, però en l'FP no pots oblidar que estàs formant per a treballar. Això no vol dir que eduques individus submisos, en absolut, encara que no pots ignorar les referències de la realitat productiva.

Ara quasi ningú debat sobre l'FP...

És cert que ningú no en parla, i per això cal tornar a revaloritzar-la, perquè hi ha aspectes que cal modificar, com les convalidacions en l'accés als estudis superiors. Amb un crèdit de lliure configuració de flauta a un estudiant li convaliden més crèdits que amb els seus estudis d'FP. És urgent regular tot això, si volem atraure l'alumnat que vol accedir a la universitat des d'aquesta via, perquè li resulta més atractiva que el batxillerat.

ENSENYAMENT

L'actitud de la Conselleria d'Educació representa "un atac a l'escola pública"

La prevenció en salut laboral, encara absent en l'ensenyament valencià

Els tretze anys transcorreguts des de l'aprovació de la Llei de Prevenció de Riscos Laborals no han servit perquè la seua aplicació en l'ensenyament haja assolit un mínim acceptable a causa que les diferents administracions educatives han oscil·lat entre el desinterés i la desídia.

La Conselleria d'Educació no ha manifestat voluntat política per integrar la prevenció. El Servei de Prevenció de Riscos Laborals (SPRL) està incomplet i sense funcionar a ple rendiment. El consell de Seguretat i Salut Laboral (SSL) de Castelló està pendent de nomenar. A València no s'han pogut celebrar alguns plenaris perquè l'administració no hi ha enviat els seus representants.

Després de dos anys de negociacions, sindicats i administració van acordar, pel juliol de 2006, un paquet de mesures per a impulsar l'aplicació

de la llei en aspectes com la dotació immediata i completa de l'SPRL i l'aplicació d'un pla de gestió de tres anys per a avaluar els riscos en tots els centres escolars i llocs de treball. Les mesures també preveien implantar en els centres la figura del coordinador o coordinadora de prevenció. El desplegament incloïa l'elaboració d'una normativa per a adaptar els llocs de treball i un pla de vigilància de la salut. Finalment s'establí un protocol de col·laboració per a redactar els plans d'autoprotecció dels centres i d'un pla de formació en SSL.

L'administració no ha convocat encara l'acte protocolari de signatura de l'acord, no n'ha fet públics els continguts ni tampoc s'ha compromés a garantir-ne el compliment. Podem dir que les mesures estan, ara per ara, segrestades per la mateixa administració, tot i que en la

redacció de l'acord els temes propis d'SSL han quedat reduïts a no res.

Atac a l'escola pública

L'estructura preventiva de l'educació pública valenciana és, sens dubte, deficient. La comissió sectorial d'SSL s'ha reunit en una única ocasió, els comitès provincials no s'han dinamitzat, l'SPRL encara no és operatiu i ha comptat ja amb responsables diferents. El resultat és decebedor i preocupant, i la deixadesa comença a manifestar-se de forma dramàtica... a Rojals, Almassora o a l'Escola Oficial d'Idiomes de València.

Amb el nou canvi, Educació, que ha tornat al punt de partida de juliol de 2006, diu que vol recuperar el temps perdut i negociar l'aplicació dels acords. A pesar de la comissió sectorial i les quatre mesos tècniques celebrades al darrer

trimestre del 2007, no es pot ser optimista perquè les reunions només han servit per a sentir bones paraules de l'administració. El sindicat ha manifestat el seu malestar per la manca de credibilitat manifestada pels portaveus de la Conselleria, que plantegen temes tancats amb anterioritat i ha manifestat que respondrà de manera ferma a aquestes actituds.

Sense acords concrets, dotació pressupostària, calendari clar i autèntica voluntat política, l'administració està contravenint la llei de manera irresponsable. Es tracta d'un atac a l'escola pública des d'un altre flanc, el de la seguretat i la salut de les treballadores i els treballadors de l'ensenyament i al conjunt dels usuaris dels serveis educatius.

Reivindicacions pendents en el 13é aniversari de la Llei de la Formació de Persones Adultes

La llei d'FPA continua sense desplegar-se per l'abandó de la Conselleria

Al gener es va complir el 13é aniversari de la promulgació de la Llei de Formació de Persones Adultes (FPA), una llei progressista que va nàixer amb la voluntat de regular aquesta formació en el marc de l'educació permanent. Tanmateix, durant el temps transcorregut des de la seua vigència, la llei no s'ha desplegat en tots els seus aspectes i potencialitats, un abandó institucional que, segons l'STEPV, "ha convertit l'FPA en una assignatura pendent del govern valencià".

L'aprovació de la llei el 1995 va ser resultat de les iniciatives conjuntes de les associacions, els col·lectius i els sindicats integrants de la mesa dels agents socials per l'FPA, una plataforma que va comptar amb el suport de 50.000 signatures individuals, més de 1.000 entitats cíviques i culturals i 130 ajuntaments del País Valencià. La mesa va ser capaç d'aglutinar un important esforç social, insòlit aleshores en la societat valenciana.

Entre els aspectes pendents de desenvolupar des de la promulgació de la llei hi ha la proposta de conveni general

multilateral que ha de fixar les competències, les relacions i la contribució de la Generalitat i les entitats locals en el finançament de l'FPA ni existeix un pla d'infraestructures. L'FPA no disposa d'un reglament de règim intern. D'altra banda, l'administració ha establert les plantilles per la pressió sindical, però no estan resoltes en la seua totalitat. Restava encara pendent la transferència dels centres i el professorat dependents de la Diputació de València.

La llei, que convergeix amb les recomanacions de la Unió Europea

sobre l'aprenentatge permanent, segueix sent una eina útil per a potenciar la participació ciutadana. Per això, en el 13é aniversari de la seua promulgació, l'STEPV ha exigit a la Generalitat que aporte els recursos necessaris per desenvolupar-la. El Sindicat reivindica que es milloren i es consoliden les plantilles multiprofessionals dels centres. En aquest sentit, cal dotar els centres amb personal d'administració i serveis, psicopedagogs per als departaments d'orientació, professorat tècnic per a la formació professional i altres especialistes.

ALLEGRO MA NON TROPPO

Huit-cents anys no són res

José Antonio Antón Valero

Comencen les celebracions. Huit segles fa, diuen els diaris, que Jaume I va reconquerir València. Música de tabals i dolçaines, pirotècnia i dimonis, marxes amb cavallers i dames i desfilada de polítics... No tots hi són: ni els polítics, ni els intel·lectuals, ni les associacions i grups interessats a homenatjar el rei Jaume I. Tot depèn de les fílies i les fòbies del govern de la Generalitat, de les disputes entre partits, de qui ix o no ix en la foto.

Sembla que amb "el bon rei" Jaume calia fer alguna cosa: dedicar-li monografies en els diaris, documentals en les ràdios i les televisions... i fins i tot analitzar el seu ADN, en la seua tomba al monestir de Poblet, per comprovar si algun del dos cranis d'un fèretre — traslladat en 1952 en un acte solemne presidit per Franco — correspon al monarca. Els uns i els altres reivindiquen Jaume I perquè la història, que no és una cosa definitiva i acabada, intervé

sovint en l'escenari social i polític i està sotmesa als seus vaivens i vel·leitats.

Les celebracions de l'Any Jaume I estan servint per a confirmar com es dilueix el debat sobre el protagonisme del rei com a vertebrador d'una Corona d'Aragó que va unir malloquins, aragonesos, occitans, catalans, valencians... Però d'aquest vincle no es diu res, ni tampoc de la llengua comuna. De la senyera, ni parlar-ne. És el regne del Conquistador el precedent de la

És el regne del Conquistador el precedent de la Comunitat Valenciana? [...] Com encaixem tot això amb la immigració, la globalització cultural o la ciutadania global?

Comunitat Valenciana? En els debats sobre aquests esdeveniments, es fa referència a la pàtria, la nació o la identitat? O resulta que amb l'agitada transició política al País Valencià estan definitivament tancades aquestes controvèrsies? Estem totes i tots d'acord, hi ha consens sobre aquestes coses? Com encaixem tot això amb la immigració, la globalització cultural o la ciutadania global?

Potser a Jaume I li importarien poc aquestes coses. Tampoc no tinc clar si algun dia podrem estar segurs de les seues intencions. Més enllà de bastidors i commemoracions de cartó pedra, hi ha molts significats ocults als ulls d'una ciutadania acostumada a consumir una cultura fàcilment manipulable d'un sol ús. Per cert, l'escola hauria de dir alguna cosa sobre aquestes qüestions: és molt rellevant la manera com pensem el passat per pensar i comprendre millor el present.

No permet jubilar-se als treballadors i les treballadores amb jornada parcial o amb un contracte fix discontinu

La nova jubilació parcial comença a fer estralls

Des que el govern espanyol va començar a negociar amb sindicats, CCOO i UGT, i les patronals CEOE i CEPYME, la reforma de mesures en matèria de seguretat social, entre les quals hi ha la jubilació parcial, fins a la firma de l'acord, s'ha escrit, debatut i criticat molt. Però és ara, davant de la realitat, amb persones concretes afectades, quan aquesta regulació comença a fer estralls.

Ara mateix, la jubilació parcial no permet jubilar-se als treballadors i les treballadores amb jornada parcial o amb un contracte fix discontinu. És el cas dels treballadors i les treballadores als quals "per motius d'organització del treball" l'empresa els redueix l'horari, o aquells que, per l'assignatura que imparteixen, no disposen d'un contracte de jornada completa. També resulten afectats els companys i les companyes d'administració i serveis (PAS) subrogats a altres empreses —una

tindrà sis anys d'antiguitat per a poder jubilar-se parcialment?

Per últim, i no menys important, caldrà esperar un any més per a poder fer efectiva la jubilació parcial. Així, passarem dels 60 als 61 anys de forma gradual i la reducció de jornada màxima serà menor: passarem d'un 85% a un 75%. Aquestes dues mesures atempten frontalment contra la qualitat de vida dels treballadors i les treballadores, contra el seu benestar.

Quan els permanents de l'STEPV visitem els col·legis, els companys i les companyes que es plantegen accedir a la jubilació parcial solen preguntar-nos si aquest tipus de

jubilació serà algun dia eliminat pel govern amb el beneplàcit de determinats agents socials. A la vista de l'anàlisi que acabem d'exposar, la resposta és ben senzilla i evident: no caldrà suprimir la nova modalitat de jubilació parcial perquè d'ací a un temps ella sola morirà per inanició.

Revisió salarial en dos convenis

ELV Conveni col·lectiu d'universitats privades, centres universitaris privats i centres de formació de postgraduats incorpora un augment d'un 4,24% en les retribucions salarials. Per una altra banda, la revisió del VIII Conveni col·lectiu nacional de centres d'ensenyament privat en règim general o reglada sense cap nivell concertat o subvencionat recull el 4,2% d'increment salarial. Les respectives taules salarials estan pendents de publicació en el BOE.

S'haurà d'esperar un any més per a poder fer efectiva la jubilació parcial

No caldrà suprimir la nova modalitat de jubilació parcial perquè d'ací a un temps ella sola morirà per inanició

pràctica creixent en els centres educatius— que canvien el seu contracte indefinit per un de fix discontinu o en les noves contractacions en aquesta modalitat.

La mesura dels 30 anys reals de cotització, que s'implantarà de manera gradual —ara ja en fan falta 18—, entrarà en vigor l'1 de gener de 2012. Aquesta disposició augmenta les dificultats per a accedir a una jubilació parcial. Avançant-nos a l'evidència, a la vista del mercat de treball i la temporalitat dels contractes, ens preguntem: qui podrà comptar d'ací a poc temps amb 30 anys de cotització per a poder jubilar-se parcialment? A més, caldrà acreditar sis anys d'antiguitat en l'empresa, una altra mesura restrictiva. Pensem, per exemple, en els companys i les companyes que han treballat tota la vida però que, per distintes circumstàncies, en els últims anys de la seua vida laboral s'han vist obligats a recol·locar-se en una altra empresa, en un altre col·legi. Qui

Benestar Social incompleix l'homologació salarial dels centres de discapacitats i 10.000 persones es manifesten a València en solidaritat amb el sector. El dissabte 9 de febrer, una manifestació amb el suport, entre d'altres, de personal dels centres d'atenció a discapacitats (centres de dia, residències, tallers ocupacionals...), els usuaris i les famílies, es van manifestar pels carrers de València en demanda de millores de les condicions laborals i salarials dels treballadors i les treballadores del sector. La protesta, amb vora 10.000 manifestants, va denunciar la Conselleria de Benestar Social per incomplir l'homologació salarial del personal d'aquests centres amb els funcionaris públics, a què s'havia compromés en 2007. Portaveus del Sindicat han exigint un canvi en la política de la Generalitat sobre el sector de discapacitats i han anunciat més mobilitzacions si no s'atenen les demandes dels afectats. Foto: Dolors de Salvador.

Temporització de les modificacions en la jubilació parcial (des de l'1 de gener de 2008). Des de l'entrada en vigor de la Llei 40/2007, de 4 de desembre, de mesures en matèria de Seguretat Social (BOE 5-12-07), per a poder jubilar-se parcialment s'ha de tindre un contracte amb jornada completa. En els convenis vigents que continguin alguna mesura sobre jubilació parcial se'ls aplicarà el conveni fins a la finalització de la seua vigència, com a màxim fins al 31 de desembre de 2009. Els convenis segueixen regint fins que no és publica un nou conveni.

■ Convenis d'ensenyament concertat, de centre d'educació universitària i investigació i de col·legis majors universitaris (vigència 31 de desembre de 2008). Edat per a jubilar-se parcialment: 60 anys i reducció de jornada del 25% al 85%.

■ Conveni menors (vigència 31 de desembre de 2007). Edat per a jubilar-se parcialment: 60 anys.

Any	Edat	Antiguitat mínima en l'empresa	Reducció màxima de jornada	Anys mínims cotitzats
2008	60 anys	2 anys	85%	18
2009	60 anys i 2 mesos	3 anys	82%	21
2010	60 anys i 4 mesos	4 anys	80%	24
2011	60 anys i 6 mesos	5 anys	78%	27
2012	60 anys i 8 mesos	6 anys	75%	30
2013	60 anys i 10 mesos			
2014	61 anys			

L'eradicació de la violència de gènere, assignatura pendent de la Generalitat

El govern valencià continua sense desenvolupar la llei integral

Allioli

En els tres anys de funcionament de la llei contra la violència de gènere, el govern valencià no ha arbitrat pràcticament cap mesura per fer efectiva la seua aplicació ni ha desenvolupat els plans preventius prevists en la llei. De fet, els pressuposts de 2008, destinen a la prevenció de la violència de gènere uns 20.000 euros als centres d'atenció Dona, una subvenció de 40.000 euros a la Fundació per la Justícia —on s'integren els microcrèdits a repartir entre grups vulnerables com els immigrants i els menors, juntament amb les víctimes de violència de gènere— i una subvenció de 760.000 euros a la Fundació Reina Sofia d'estudi de la violència, una quantitat certament destacada, si la comparem amb les altres. En l'àmbit educatiu, no es destina cap dotació específica per a aplicar la llei. El Sindicat ha denunciat el seguit d'incompliments del Consell. El Sindicat afirma que "les víctimes de la violència de gènere demanen una actuació contundent i una forta inversió en l'àmbit educatiu, que encara no s'ha fet".

La llei integral estableix que el sistema educatiu inclourà entre les seues finalitats la formació en el respecte dels drets i les llibertats, així com la igualtat entre les dones i els homes. Els textos que serveixen

de base per a l'educació segueixen emprant un llenguatge marcadament sexista, que contribueix a la discriminació de les dones.

El PREVI, un programa de prevenció de violència que l'administració educativa aplica en els centres escolars, no recull de forma específica la violència contra les dones. En la normativa distribuïda per la Conselleria per a l'elaboració del plans de convivència en els centres escolars, cap directriu fa referència a la prevenció d'actituds sexistes.

S'ha desenvolupat el programa d'escolarització immediata amb la designació d'una persona responsable de tutoritzar personalment les filles i els fills de les víctimes de la violència que hagen de canviar de domicili. No obstant això, la burocràcia n'entrebana la tramitació.

En la convocatòria de places docents en els CEFIRE tampoc no s'ha creat cap assessoria específica de coeducació ni d'educació per a la igualtat. En aquest sentit, els cursos de formació per al professorat no segueixen criteris ni objectius, atés que depenen de la sensibilitat de les assessories i els seus responsables. En el curs 2007/08, només s'han convocat quatre cursos de formació per a tot el País Valencià.

Pel que fa als consells escolars, tant el d'àmbit de País, els municipals i els de centres, no es preveu que hi haja una persona responsable en temes de coeducació, com preveu la llei integral, en el seu article 8.

Finalment, cal observar que la llei, en l'article 9, prescriu que les inspeccions educatives han de vetllar pel compliment i aplicació de la norma, un fet encara pendent de desenvolupar per l'administració valenciana.

Imatge gràfica de la campanya de la Intersindical / GRÀCIA AUSIÀS

Un minut contra la violència de gènere

Amb motiu de la celebració del 8 de març, Dia Internacional de les Dones, Intersindical Valenciana ha presentat una campanya contra la violència de gènere, per promoure la participació de les persones afiliades i simpatitzants de l'organització. La campanya pretén conscienciar la societat respecte a uns fets que presenten xifres brutals: 89 dones mortes durant 2007 i 17 en l'any que acaba de començar. La Intersindical

també vol compartir el dolor i la ràbia que provoca l'agressió i l'assassinat, fer visibles les víctimes i promoure la solidaritat amb elles.

La campanya *Només 1 minut!* es presenta en dos àmbits de participació, una de presencial i l'altra a través d'un bloc. En les entrades a les seues sindicals de València, Castelló i Alacant, s'ha penjat un cartell, amb la imatge d'una dona agredida, que convida a

participar les persones que el contemplen. L'organització ha disposat a l'entrada de les seues unes safates amb diferents tipus d'enganxines que contenen tres lemes amb els conceptes sobre els quals es pretén incidir: compartim (el dolor i la ràbia que ens provoca l'agressió i l'assassinat), mostrem (la solidaritat amb les víctimes de la violència de gènere), recordem (totes les víctimes). A més, en el bloc creat

expressament per a la campanya (<http://nombres-un-minut.blogspot.com>) la Intersindical pretén recollir el màxim nombre d'aportacions solidàries.

Enganxar una paraula sobre els cartells i redactar comentaris en el bloc seran els signes de l'abraçada i el condol, la denúncia i la condemna, la manifestació solidària i la voluntat ferma d'eradicar la violència contra les dones.

PETJADES DE DONA

Astrid Lindgren i Pippi Calcesllargues

Joaquina Barba

Cap persona amb dos dits de front creurà que els bons llibres infantils s'escriuen seguint una recepta". L'autora d'aquesta meravellosa frase és Astrid Lindgren, escriptora i creadora de la novel·la *Pippi Calcesllargues*, que pels anys setanta va entrar en la nostra vida tot transgredint les normes convencionals del comportament infantil i va aconseguir capbussar-nos en el món extraordinari de les aventures de la nostra intrèpida protagonista.

Lindgren (1907-2002), atrevida i arriscada per a la seua època, irromp en la societat sueca amb la publicació de *Pippi Calcesllargues* l'any 1945, en un moment en el qual les xiquetes eren, en les seues mateixes paraules, "bones i delicades". La novel·la va ser rebutjada per alguna editorial, que la va considerar nociva per al públic juvenil.

L'autora era plenament conscient que el fet de convertir en protagonista una xiqueta desordenada, entremaliada, independent i autosuficient, que no necessita els adults per a viure, resultaria problemàtic per a l'edició. Però ho va assumir i va lluitar pel seu personatge.

Astrid Lindgren afirmava que quan escrivia s'inspirava en la seua infantesa i això pot explicar que cent anys després del seu naixement, les seues novel·les ocupen un lloc

La llibertat amb què parla de la mort, el sexe o la no-discriminació és tan fonamental com el seu tractament, sempre divertit i extraordinari

privilegiat com a lectures favorites en la infància i l'adolescència. En la seua extensa obra, el respecte pels xiquets i les xiquetes n'és un component essencial: la llibertat amb què parla de la mort, el sexe o la no-discriminació és tan fonamental com el seu tractament, sempre divertit i extraordinari.

Per a qui s'atrevisca a escriure per a xiquets i joves, aquesta autora fa dues recomanacions: utilitzar un llenguatge senzill i propi de l'edat dels lectors a qui va dirigida l'obra, i parlar sobre allò que pot resultar-los divertit i interessant a ells, no a les editorials o la crítica. És a dir, escriure amb llibertat.

La Intersindical Valenciana aposta per reforçar el projecte confederal en l'Estat

Convocats els congressos de la Intersindical i la Federació d'STPV

Allioli

La Intersindical Valenciana celebrarà al juny el tercer congrés per refermar-se com a referent clau en la construcció d'un espai sindical alternatiu. Per la seua banda, el congrés de la Federació d'STPV —STEPV (ensenyament), STAPV (administracions públiques) i STSPV (sanitat) — se celebrarà el 24 de maig.

La Federació, constituïda en 2001 com a resultat de l'extensió dels sectors d'administració pública i de salut, inicialment integrats en l'STEPV, va representar un pas decisiu en la consolidació de la

Intersindical. En 2004 el II Congrés de la Federació, a més de cohesionar l'acció sindical i sociopolítica, va reforçar les estructures comunes dels tres sindicats. Aquells debats eren les primeres fites en la construcció de la Intersindical Valenciana, constituïda en 2002. Des d'aleshores, l'organització ha palesat que és possible ajuntar les intervencions de les tres organitzacions de la Federació amb les altres que formen part de la Intersindical. El congrés de la Federació haurà d'aprovar la transferència de les seues intervencions sindicals a la

Intersindical Valenciana. Els debats dels congressos es plantegen amb la intenció de consolidar la Intersindical, una força creixent que guanya força en tots els sectors laborals, socials i polítics del País Valencià.

El congrés de la Federació haurà d'aprovar la transferència de les seues intervencions sindicals a la Intersindical Valenciana

Des de la constitució de Confederació Intersindical (Salamanca, novembre 2007), la Intersindical Valenciana assumeix la responsabilitat que li pertoca de desplegar el projecte confederal i estendre el sindicalisme assembleari i autònom en tots els sectors laborals, no només l'ensenyament, que en el conjunt de l'Estat presenten perfils molt plurals. En aquest sentit, la Intersindical Valenciana ha de reforçar tant les seues estructures organitzatives com l'acció sindical i sociopolítica.

Stella artis

Dolors Jimeno

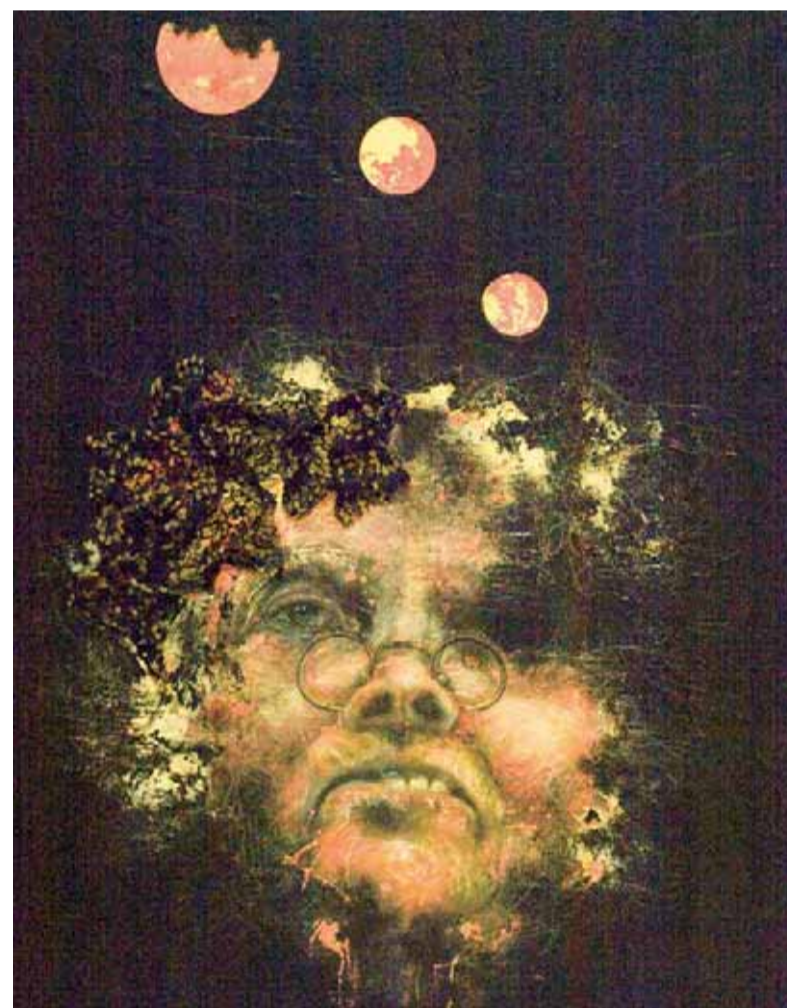
En 2005 la Intersindical Valenciana va iniciar el programa Els dimarts de la Intersindical, una iniciativa cultural instal·lada a la seu de València i oberta a totes les persones afiliades, simpatitzants, amigues, veïnes i a tota la societat. Els dimarts serveixen per a presentar creacions silenciades de manera sistemàtica pels espais culturals institucionals. De fet, en els dimarts s'han exposat obres que en molts casos superen en qualitat les que pengen en alguns museus sostinguts amb fons públics.

Fins ara l'oferta d'activitats ha omplert de goig els artistes, els amfitrions i el públic que ens ha acompanyat. El 5 de febrer hem encetat el tercer any amb la inauguració d'una exposició d'Stella Vila. La jove il·lustradora és una excel·lent dibuixant atenta al grafisme que eleva les tècniques fins ara considerades auxiliars a l'art sentit i oferit per a la fruïció de l'espectador amb tota l'estima. Segurament això explica per què durant l'acte es va llegir una frase seua que resumeix millor la seua

disposició artística que aquestes ratlles: "No te metas donde no te llAMAN". L'artista valenciana ens ha portat cartells de teatre, unes il·lustracions per a obres de Samuel Beckett i alguna altra com l'obra que dona la benvinguda als visitants: *La cantant calva*. Tota l'exposició està presidida des d'una paret discreta per una fotografia de gran format del dramaturg irlandès.

Encara hi ha més referències teatrals: l'escriptor i periodista Josep Lluís Seguí va convertir la presentació de l'artista i de l'obra en un text dramatitzat creat per ell mateix per a l'ocasió. Durant vora dues hores tot el públic assistent va gaudir, no solament de l'obra exposada, sinó també del goig de conèixer altres artistes que ja formen part de la nostra família i que, a la nostra seu, han trobat un lloc per a intercanviar idees i esbossar projectes compartits. Mentrestant, tots feien un mos o un glop gràcies als permanents dels sindicat que treballen entre bastidors per fer realitat aquest programa.

dolorsjimeno@ono.com

STELLA VILA

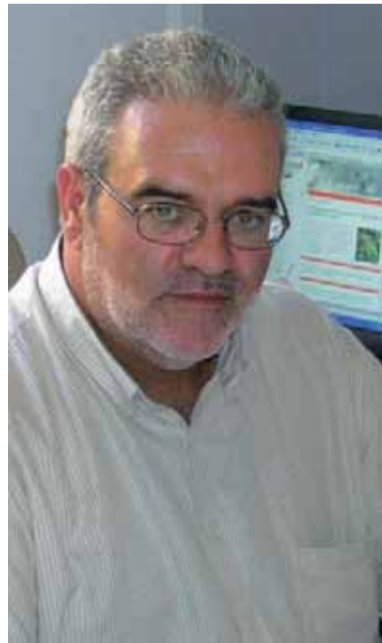
Els dimarts de la Intersindical presenten a València una nova exposició amb l'obra de la jove il·lustradora Stella Villa

Han faltat els companys Enric Contell i Mati Torres

El 28 de gener va faltar el company Enric Contell Garcia, professor del col·legi concertat Sagrat Cor de Godella i membre del seu comitè d'empresa des de 1998. Enric Contell, 51 anys, pertanyia al secretariat nacional d'ensenyament privat de l'STEPV.

El 5 de febrer va morir la companya Mati Torres, mestra del CP Cervantes, de València. Els que la coneixien de prop han destacat la seua professionalitat excepcional en la relació amb l'alumnat, les famílies i els mateixos companys de treball.

Mor Joan Brusca, secretari general de la Unió-COAG

El 17 de febrer, mentre participava a Borges Blanques en un congrés de la Unió de Pagesos de Catalunya, un atac cardíac va posar fi a la vida de Joan Brusca, secretari general de la Unió de Llaureadors i Ramaders del País Valencià (Unió-COAG). Brusca, nascut a Benicarló en 1956, ja era en els anys setanta un sindicalista militant contra les injustícies i a favor de la classe treballadora, la democràcia, la llengua i el territori. Va arrelar en la terra en casar-se amb una llauradora, una companya

de fatigues que li va trasmetre la disciplina i l'estima que comporta el treball agrari. Autodidacta i combatiu, va veure clar que el futur del camp no passa sols per treballar la sènia sinó que cal també implicar-se en altres instàncies. Brusca va entrar així en el sindicalisme agrari, es va guanyar la confiança dels llauradors de la seua comarca i es va convèncer de la necessitat d'ajuntar-se per fer valdre les seues justes reivindicacions.

Lluitador infatigable, va obtenir el reconeixement de tots els membres de la Unió, que el van elegir com a secretari general de l'organització, un càrrec que ocupava des de fa més de sis anys.

FENT CAMÍ

EN PANTALLA

Contra l'avortament il·legal i clandestí

Begoña Siles Ojeda

4 meses, 3 semanas, 2 días

Director i guionista: Cristian Mungiu.
 Repartiment: Anamaria Marinca, Laura Vasiliu, Vlad Ivanov. Fotografia: Oleg Mut.
 Gènere: Melodrama. País: Romania 2007.

Romania, 1987: des del primer pla, la pel·lícula situa en l'espai i en el temps uns fets històrics. El film necessita concretar on es desenvoluparan els esdeveniments de la història, però paradoxalment el que conta la pel·lícula excedeix la concreció espacial i temporal. Els sentiments i les situacions de les dues protagonistes, quan una se sotmet a un avortament il·legal, són extrapolables a qualsevol lloc i època.

Amb 4 mesos, 3 setmanes, 2 dies s'enuncia el període límit per a diferenciar penalment la pràctica d'un avortament il·legal o l'assassinat en el context històric on es desenvolupa l'acció. És un títol asèptic, lliure de qualsevol infecció de sentit, com acompanya qualsevol delimitació temporal, fins que una història humana la recobreix de sentiment. I els sentiments que viuran les dues protagonistes aconseguen abstraure i transcendir la concreció i l'asèptic dels períodes, les dates, els espais. Elles posen rostre als sentiments que mobilitza les dones a prendre la decisió, legal o il·legal, d'avortar.

Por, angoixa, vexació, egoisme, desconfiança, ràbia, impotència, retret, responsabilitat, culpabilitat, dolor, són sentiments que protagonitzen les dues dones. Gabita (Laura Vasiliu), subjecte actiu, és la que avorta; Otilia (Anamaria Marinca), subjecte passiu, acompanya i dona suport a la seua amiga en un acte de total generositat. Gabita i Otilia, dues dones de ficció, representen les vivències de moltes dones reals que es veuen abocades a avortar. El melodrama, on l'absència de música i l'enquadrament en interminables plans fixos d'aquestes dones que miren la realitat sense parlar, realça la vivència dels sentiments emfasitzats fins al terror quan l'avortament es du a terme clandestinament i il·legalment. Una pel·lícula recomanable per a veure i comentar a la llum dels recents processaments al personal sanitari d'algunes clíniques espanyoles on es realitzen avortaments.

Si les pràctiques abortives retornen de manera clandestina i il·legal, moltes dones es veuran novament sotmeses a vexacions perverses, abusos econòmics i discriminacions per la classe social a què pertanyen. També es reviscolaran els sentiments complexos que remouen una decisió com aquesta, que mai s'adopta de manera irresponsable.

ENXARXATS

Joan Cortés

Idees velles, saba nova

<http://www.rosasensat.org:80>

La societat, sotmesa a canvis vertiginosament constants, reclama dia rere dia, obrir debats educatius sobre qüestions relacionades amb el coneixement i l'experiència d'aprendre, temes que no han perdut la seua frescor des de l'època presocràtica.

Compromés amb els més desfavorits

http://tariacuri.crefal.edu.mx/crefal/rieda/ene_dic_2007

Paulo Freire es va lliurar a l'educació de les persones adultes i va desenvolupar el seu propi mètode d'alfabetització basat en el diàleg. Per a ell l'analfabetisme era una forma d'opressió que allunyava la gent més humil de la llibertat.

El dolor de la tragèdia

<http://asociacionvictimasmetro.blogspot.com>

El 3 de juliol de 2006, 43 persones van deixar la vida en l'accident del metro de València. Ara, un documental titulat Después de las ausencias (<http://es.youtube.com/watch?v=x6z-60vaCzw->) fa la crònica de la lluita per restituir la dignitat de les víctimes.

Una eina sempre útil

<http://dcvb.iecat.net/default.asp>

L'edició electrònica consultable a través d'Internet de l'imprescindible Diccionari català-valencià-balear d'A.M. Alcover i F. de B. Moll és el resultat del projecte d'informatització dut a terme a l'Institut d'Estudis Catalans entre 2001 i 2002.

NATURA VALENCIANA

L'api

Joan V. Pérez Albero

L'api (*Apium graveolens*), com el julivert o el fenoll, és una hortalissa de la família de les umbel·líferes. És molt coneguda i va ser utilitzada pels egipcis, grecs i romans, encara que al principi com a planta aromàtica. La forta olor de l'api silvestre es va associar en l'antiguitat amb el culte als morts, tal vegada per això les tombes dels difunts grecs es cobrien amb garlandes d'api i entre els ornaments de les mòmies egípcies també s'ha trobat aquesta planta.

El seu aprofitament culinari i medicinal comença quan el metge grec Hipòcrates (s. V aC) destaca les seues propietats diürètiques. És en l'edat mitjana quan s'estén el seu ús per les seues propietats medicinals i, actualment es conrea en les regions temperades de tot el món.

La planta silvestre s'assembla bastant al julivert, les seues fulles són compostes, molt dividides i molt aromàtiques. Les flors apareixen en umbel·les i són de color blanc verdós. L'api conreat presenta fulles molt més amples i amb foliols menys dividits.

El seu percentatge en aigua és de vora el 95% i sols aporta a la dieta 16 calories per cada 100 grams. Si a aquestes propietats afegim les diürètiques, l'api és un dels vegetals més lleugers, especialment indicat per a les persones que vulguen perdre pes, ja que coadjuva a eliminar el "material sobrant" de l'organisme.

A més, és ric en olis essencials amb marcades propietats antibacterianes, la qual cosa ajudarà a combatre les infeccions dels renyons. En amanides d'api cru està especialment indicat per a les malalties de tipus reumàtic i la gota. Pot ser molt útil per als malalts de fetge, atès que, com que ajuda a eliminar toxines, descarreguen aquest òrgan que no ha de realitzar tant de treball per depurar la sang.

També hi ha qui el considera un aliment molt adequat per al bon manteniment de les relacions sexuals, puix els atorga propietats afrodisíacques: augmenta el desig sexual i incrementa la potència sexual facilitant l'erecció del penis.

EL RACONET DE PAU

Xela

Per moltes voltes al nano que li pegue no puc entendre com hi ha persones amb problemes greus en els jutjats que poden figurar en les llistes electorals del 9-M i fins i tot aconseguir una garbellada de vots. Entenc! Jo mateix vote en l'escola des que vaig complir els tres anys de vida. Meua classe no em deixen ser delegat si la mestra m'ha castigat.

Molt parlar i parlar, per potser alguns no teniu el coneixement per a la ciutadania en anglès. Os que no heu estudiat encara l'Educació per a la ciutadania en anglès.

ESCRIT AHIR

El valencià escrit als anys quaranta

Cèsar Ferrandis

A partir de la segona meitat dels anys quaranta, la presència pública del valencià escrit, almenys dins els marges constrets del franquisme, anava com més va més. Així per exemple, Francisco Sánchez Castañer, un andalús que ocupava la càtedra de Literatura espanyola de la Universitat de València, va propiciar en 1943 l'aparició de *Mediterráneo*. Tot i que la revista era de literatura espanyola, o justament per això, hi van aparèixer monogràfics dedicats a Jacint Verdeguer o al centenari del naixement de Miquel Costa i Llobera, amb la participació d'articles en la nostra llengua dels estudiosos més reeixits, com ara Lluís Guarnier, Bernat Artola, Sanchis Guarnier, Miquel Dolç, Guillem Colom o Pere Bohigas. A redós d'aquesta revista es creà, en 1944, l'*Àula Mediterráneo*, amb cursos de literatura valenciana, recitals de poesia — com ara el de Xavier Casp, *La inquietud en calma*—, o la vinguda a València del poeta J. M. López-Picó qui, fruit d'aquesta estada a la ciutat, editarà, en 1947, l'opuscle *Compliment a València*.

Pel març del mateix any, Soriano Bueso reunia Salvador, Sanmartín, Pizcueta, Adlert i Casp per crear una nova editorial, Lletres Valencianes, en la qual Ricard Sanmartín assumirà les funcions de director alhora que oferirà el seu taller d'orfebreria com a administració i l'escut del seu "Pensat i Fet" com a símbol distintiu. En aquest projecte, de poca volada s'ha de dir, la majoria de les edicions eren sufragades pels mateixos escriptors, tret de la *Gramàtica Valenciana* (1951) de Carles Salvador, que serviria com a manual dels cursos de *Lo Rat Penat i l'Euclògi-Missal*. Llibre del bon cristià (1951), de mossén Vicent Sorribes. Entre altres opuscles van editar *Poema de la Verge dels Desemparats* (1948) de Salvador, *Poesies* (1949) de Pasqual Asins o *A l'ombra del Montgó* (1949) de Maria Ibars. Aquestes promocions editorials entrarien en competència amb l'editorial Torre, amb la qual tindrien profundes desavinences per la publicació de la *Gramàtica* de Salvador, atès que Torre n'havia editat en 1950 una d'homònima de Sanchis Guarnier. El mercat editorial valencià no donava per a tant.

Finalment, mentre no s'engegava *L'Espiga*, la col·lecció més duradora en el temps de Torre, el duet Casp-Adlert treia a la llum la revista *Esclat*, a imatge i semblança de la barcelonina *Ariel*. De periodicitat bimestral, sols se n'editaren tres números en 1948, de manera clandestina. A banda de traduccions de poetes europeus, entre elles una de Roser Montero, la dona de Casp, hi trobem també una secció humorística signada per Sereneta, pseudònim de X. Casp, i tres petits poemes de Fuster, més tard inclosos al seu *Ales o mans* (1949).

ESCRIT AVUI

Sendes i carenes. El món d'Enric Valor

Escola Valenciana.
València 2007 (cdrom)

Primer audiovisual dedicat a la figura i l'obra de l'autor de Castalla (l'Alcoià), amb bona cosa de materials interactius concebuts per a treballar a l'aula a partir de les rondalles de Valor, que han esdevingut un salvament apassionat de la llengua i la tradició.

La buena educación. Libertad e igualdad en la escuela del siglo XXI

Xavier Besalú, Ignasi Vila
Los libros de la catarata-MEC.
Madrid 2007. 216 pàgs.

Des d'una perspectiva intercultural, el llibre planteja que la presència creixent de distintes llengües en el context escolar ha de ser un estímul per a promoure pràctiques pedagògiques que abandonen el monolingüisme i promouen la diversitat lingüística real.

La comuniación en el aula. Relación profesor-alumno según el análisis transaccional

Helena Vieira
Narcea. Madrid 2007. 82 pàgs.

Es presenta una nova manera d'abordar el procés d'ensenyament-aprenentatge des de la perspectiva de la comunicació, amb propostes útils per a les relacions entre docents i alumnat: comunicació interpersonal, autoconeixement, percepció, capacitat d'escolta, etc.

Les normes de Castelló. L'interès per la llengua dels valencians al segle XX

Josep Daniel Climent
Acadèmia Valenciana de la Llengua.
València 2007. 488 pàgs.

Aproximació a la realitat viscuda pels escriptors valencians amb l'aprovació de les normes ortogràfiques de 1932, una magnífica iniciativa de dignificació de l'idioma i referència indefugible per a la tasca de recuperació dels drets i les institucions d'autogovern.

Las reformas educativas a debate (1982-2006)

Julia Varela
Morata. Madrid 2007. 188 pàgs.

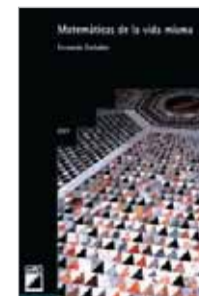
Recull de converses amb distintes experts (J. Gimeno Sacristán, A. García Santesmases, J. Delval, J.I. Ramos, Jurjo Torres, M. Fernández Enguita, J. Doz), que repassen les fites recents del nostre sistema educatiu i dibuixen possibles línies alternatives de futur.

L'Espill, núm. 26 (revista fundada per Joan Fuster) Pensar en català avui

Universitat de València/Tres i Quatre.
València 2007. 180 pàgs.

Panoràmica de textos amb la voluntat de donar una mirada pròpia al pensament català actual. Malgrat l'escassa articulació del propi marc cultural i del pes de la cultura dominant els treballs constaten un conjunt obert de possibilitats en distintes camps de coneixement.

Matemáticas de la vida misma

Fernando Corbalán
Graó. Barcelona 2007. 286 pàgs.

Els nombres i el càlcul en la vida quotidiana; les formes que ens envolten; la comunicació; les rutes físiques i mentals... Aquests i molts altres elements guien el recorregut d'un text sorprenent, que considera les matemàtiques una bastida clau per al futur.

La sabateta de vidre

J. Ballester i X. Mínguez (eds.)
Perifèric. València 2005. 188 pàgs.

Oportunes reflexions i aportacions de professors i escriptors valencians sobre literatura infantil i juvenil i el foment dels hàbits lectors, formulades prou abans de conèixer-se la greu reculada en els índexs de lectura al País Valencià, que ja eren molt baixos.

Afilat el lapicero. Guía de redacción para profesionales

Daniel Cassany
Anagrama. Barcelona 2007. 173 pàgs.

Ja fa temps que l'autor va començar a divulgar recomanacions sobre bones pràctiques escriptores. Ara es dirigeix a persones iniciades per a ensenyar-los com poden esmolat encara més el llapis. Són criteris útils per a escriure amb més qualitat comunicativa.

L'ÚLTIMA

Democràcia, eleccions i escola a propòsit del 9-M

Arguments de rebot

M.L./R.M.

Cada quatre anys, se'ns convoca a votar. En la campanya electoral hem sentit de les distintes formacions tímides propostes sobre educació, però ningú s'ha atrevit a qüestionar les regles del joc. ¿Hi ha participació ciutadana i autèntic debat públic o tot es redueix a un mer espectacle? Amb el pretext de la campanya, de rebot, hem rescatat de l'hemeroteca d'ALLIOLI uns pocs arguments per actualitzar qüestions d'impacte, sovint ignorades en l'agenda política. És només una mostra, pensem que significativa, d'aspectes que caldrà seguir rebotant després del 9-M.

L'examen electoral

El saber revelat al text sagrat: allò del que m'he d'examinar. Aquesta forma de memòria és una altra estupidesa, per dir-ho com Steiner. Preguntes i respostes prefabricades en un ritual acadèmic que ens condueix pel camí de la passivitat, el desarmament cognitiu, el conservadorisme social.

Jaume Martínez Bonafé, febrer 2006

Les campanyes electorals s'assemblen a un examen, els debats entre els candidats són una mena de duel, per a decidir qui és el millor. Amb una avaluació contínua, el sistema polític no aprovaria. Si la democràcia es basara en la participació i la pluralitat —no en xifres i percentatges—, si poguérem increpar la raó d'estat des de la racionalitat ciutadana... les eleccions no serien un examen. Com deia Jesús Ibáñez, el poder és d'aquell que fa les preguntes, però l'anomenada classe política es limita a demanar-nos la confiança a unes preguntes —candidatures tancades—, a les quals només respondre amb un sí o un no. La democràcia representativa no ens ofereix res més per a triar. Però hi ha altres maneres d'estudiar i aprovar els exàmens.

Canviar les regles

Hi ha la tendència a atribuir a l'ensenyament la responsabilitat de suplir totes les mancances educatives que hi ha en la societat i, en el cas que ens ocupa, resulta altament hipòcrita que els responsables polítics diguen que promouen l'educació ambiental en el món escolar, mentre les actuacions quotidianes fora de l'escola menen a un tipus de societat altament depredadora.

Carme Miquel, febrer 2006

Que a Rajoy li importe poc el calfament global del planeta és culpa del seu cosí. Altres polítics no recorren a la seua família per a escapolir-se del problema, però també fan cabrioles per defensar coses insostenibles. L'inconvenient dels grans partits és que discuteixen sobre el resultat del joc, però no es plantegen alterar-ne les regles. És cert que els uns i els altres no són iguals, però en matèria mediambiental pocs qüestionen els poderosíssims interessos econòmics, sempre absents del debat. Heu sentit parlar aquests dies del deteriorament i l'especulació urbanística a la nostra costa, amb l'hegemonia de la rajola i el ciment? Potser cal una escola que també ensenye a qüestionar les regles del joc.

Llengües i identitats

L'alumnat no ha interioritzat el valencià ni el territori on viu, i la seua competència lingüística és insuficient. La castellanització progressiva i l'abandó de les polítiques normalitzadores pels governants valencians han contribuït decisivament a configurar aquesta realitat i fan cada vegada més difícil la tasca dels docents.

Tudi Torró, juliol 2007

Les identitats també són objecte de consum quan arriben les rebaixes electorals. En l'última campanya, s'ha rebaixat el preu dels senyals identitaris (lingüístics, culturals, religiosos...), mentre que el de propaganda s'ha anat inflant amb grans paraules, com si foren productes de

luxe. Si en època de rebaixes les autoritats recomanen un consum moderat i responsable, hauríem d'advertir de les conseqüències nefastes que per a l'educació en matèria d'identitats democràtiques tenen les ofertes d'algunes candidatures. El cas del valencià és especialment sagnant. Les identitats no es fan d'essències, ni de discursos postissos de rendibilitat electoral sinó d'accions quotidianes, d'usos institucionals i estímuls socials permeables als àmbits privats.

Immigració i mercat

La incorporació d'immigrants al mercat laboral i a la vida social pot ser un incentiu ben rellevant per a la reflexió, el debat i l'acció política sobre allò que realment significa ser ciutadà de ple dret en una societat mercantilizada. Si no aprofitem aquest moment històric haurem de compaginar temps i espais, però seguirem fracturats com a subjectes enmig d'una realitat bastant més difícil de conciliar.

Maria Lozano, febrer 2006

Les eleccions, com el símil publicitari, es dirigeixen als electors, com els anuncis als consumidors (o als qui voldrien consumir, encara que no ho puguin fer). Poques de les persones immigrants amb papers s'han pronunciat aquests dies sobre els programes i les iniciatives dels partits. Només ho han fet si se'ls ha preguntat, a elles i ells no els hem sentit dir cap proposta. Però les persones novingudes sense papers ni contracte han restat invisibles i muts: un desastre per a una societat presumptament avançada en drets civils. Només se'ns té en compte si produïm i consumim, la condició de treballadors o treballadores sols serveix per a perpetuar els sistemes de dominació.

El professorat, protagonista

La implantació dels graus (...) només implica la ponderació salarial en termes de mèrits individuals i elimina el principi laboral bàsic de "a igual treball, igual salari", que en l'àmbit escolar tindrà més efectes disgregadors sobre els equips del professorat, i introduirà nous elements de competència.

Editorial ALLIOLI, juliol 2006

En arribar les eleccions no s'estalvien paraules per destacar la importància que té l'educació per al futur del país i reconèixer que el professorat és l'agent central d'aquest repte. En això hi ha moltes coincidències: tots els partits diuen que cal prestigiar la docència i reconèixer-ne la funció social. Però des de 1985, els successius governs han intentat sense èxit disposar d'un instrument legislatiu, un estatut marc que integrara els drets i els deures del professorat. En l'última legislatura es va provar de nou, però el ministeri va tornar a fracassar.

Més diners i menys jerarquització i demagògia serien premisses bàsiques perquè a partir del 9 de març un nou estatut docent començara a obrir-se pas amb el protagonisme autèntic del professorat.